



AGRFT
GLEDALIŠKI
List







Uvodnik

Drage gledalke in dragi gledalci,

najbrž se strinjate, da živimo, še toliko bolj pa delamo, pospešeno. Stvari in ljudje se gibljejo z vrtoglavo, vratolomno hitrostjo. Mudi se (čeprav ni jasno niti to, kam drvimo, niti to, zakaj in komu na čast naj bi bilo to nujno ali dobro). Potrpežljivost peša, zahteve in pričakovanja letijo v nebo (ki je prej megleno kakor zvezdnato). Še posebej neprizanesljiv birič pa je znanstveno-fantastična informacijska in komunikacijska tehnologija, ki smo jo sicer radostno in ponosno kupili tudi zato, ker smo naivno upali, da nam bo olajšala vsakdanje dejavnosti. In tistemu, ki izpade ali že zgolj sramotno zaostaja v tej podganji dirki, se slabo piše. Le redkokomu ni to kristalno jasno. Tudi zato je zapoved nepopustljive, mrzlične »aktivnosti« dojeta (in prakticirana) kot nekaj samoumevnega ali celo subjektivno zaželenega. To, da si »pasiven« (da ne kolesariš, se ne pripravljáš na maraton, ne skrbiš za svojo zaposljivost, konkurenčnost, učinkovitost in tako dalje), je greh vseh grehov, najstrožje graje vredna »drža«, ki si zasluži le najslabše, npr. bedno zaposlitev, krhko zdravje, kratko življenjsko dobo, grdo telo, negativno osebnostno rast ... No, obstajajo tudi očitno neprostočljiva gibanja, npr. beg pred vojaškim nasiljem, brezperspektivno prihodnostjo, ponižujočo revščino. Pogosto pa gre »zgolj« za iskanje strehe nad glavo pri zasebnem »dobrotniku«, ki ima po zaslugi politične in pravne loterije v lasti toliko objektov, da jih lahko oddaja tistim, ki začuda nimajo nobenega. Brez lastnih prostorov (in zatorej v nehvaležni vlogi »večnega« najemnika) je tudi naša Akademija, ki se mora letos po enainsedemdesetih letih preseliti z Naborjeve na Trubarjevo ulico, iz prostorov, ki so po novem šteju v lasti Cerkev, v prostore, ki so v lasti posvetnega

kapitalista. Ker pa je tudi na novi lokaciji pretesno za vse naše raznovrstne aktivnosti, bo treba najti začasna zatočišča še pri drugih gledaliških hišah in institucijah. Ampak takšna je v režimu kapitalističnega gospostva in izkoriščanja usoda premnogih. Bogataši so tisti, ki družbi in naravi krojijo sedanost, prihodnost in preteklost. Ljudem pa v glavnem niso antipatični. Jemljejo jih celo kot vzornike, svetilnike, avantgardno silo zmagovitih uspešnežev. Bizarno?

Tudi v tej, oblikovno prenovljeni številki Gledališkega lista so v ospredju kolo-foni, ki jih dopolnjujejo izvirne fotografije študentk in študentov, kratki zapisi o predstavah, intervju s študentko 4. letnika Gledališke režije Mojco Madon, intervju z vrhunskim gledališkim igralcem in ravnateljem ljubljanske Drame Igorjem Samoborjem ter še nekaj drugih rubrik.

In slednjič še obvezna, iskrena zahvala študentkam in študentom, profesorici in profesorjem, sodelavcem, tehničnemu osebju in koproducentom za prizadevno delo, energijo, kreativnost, entuziazem in druge dragocene prispevke k aktualni gledališki produkciji AGRFT. Vam, drage gledalke in dragi gledalci, pa želim obilo užitkov ob ogledu in refleksiji rezultatov našega skupnega dela.

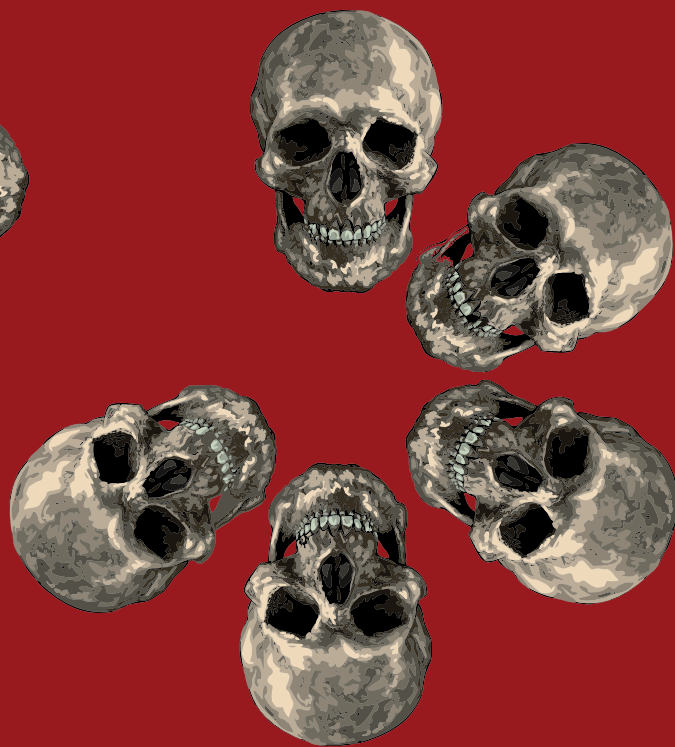
Tina Kolenik

Informacije o gledaliških produkcijah,
kratki teksti in fotografije



NOVOSTI

Študijsko leto 2016/17
poletni semester



Produkcija II. semestra DI in GLR

Mateja Perpar: Vas lahko zapeljem?

Haikuji o osamljenosti in iskanju

*AGRFT, Mala gledališka predavalnica,
Nazorjeva 3*

Generalka: 26. maj 2017 ob 20.00,
premiera: 27. maj 2017 ob 20.00,
prva ponovitev: 28. maj 2017 ob 20.00,
druga ponovitev: 29. maj 2017 ob 20.00,
tretja ponovitev: 30. maj 2017 ob 20.00

Režija
Manca Kok
Luka Marcen

Igrajo
Luka Bokšan
Žan Brelih Hatunić
Lana Bučevc
Lara Fortuna
Andraž Harauer
Julija Klavžar
Martin Mlakar
Gal Oblak
Nika Vidic
Lara Wolf Završnik

Mentorji
Dramska igra in gledališka režija
doc. Matjaž Tribušon
red. prof. Matjaž Zupančič
Jezik in govor
doc. dr. Katarina Podbevšek



Foto: Tonja Bjelčević, Čakajoči na ..., 2017

Na fotografiji: Luka Bokšan, Gal Oblak, Andraž Harauer, Martin Mlakar, Lara Wolf Završnik, Žan Brelih Hatunić, Lara Fortuna, Lana Bučevac, Nika Vidic, Julija Klavžar

Produkcija IV. semestra DI, GLR in DSU

Tumor v glavi! (Jovo na novo)

(Adaptacija drame Dušana Jovanovića: Igrajte tumor v glavi in onesnaženje zraka)

AGRFT, Trubarjeva 3, klub

Generalka: 16. junij 2017 ob 19.00,
premiera: 17. junij ob 19.00,
prva ponovitev: 18. junij 2017 ob 18.00

Adaptacija besedila

Nina Kuclar Stiković, Jernej Potočan, Maša Pelko

Režija

Maša Pelko

Dramaturgija

Nina Kuclar Stiković, Jernej Potočan

Scenografija

Nastja Miheljak

Kostumografija

Nina Čehovin

Oblikovanje luči

Nastja Miheljak, Maša Pelko

Igrajo

Lina Akif

Borut Doljšak

Lucija Harum

Anuša Kodelja

Timotej Novaković

Ana Penca

Gregor Podričnik

Blaž Popovski

Beti Strgar

Matic Valič

Lovro Zafred

Mentorji

Dramska igra in gledališka režija

doc. Nataša Barbara Gračner

izr. prof. Sebastijan Horvat

Dramaturgija

doc. dr. Blaž Lukan

doc. dr. Aldo Milohnič

izr. prof. dr. Tomaž Toporišič

Scenografija

izr. prof. mag. Jasna Vastl

Kostumografija

red. prof. Janja Korun

asist. mag. Tina Kolenik

Jezik in govor

asist. dr. Nina Žavbi Milojević



Foto: Maša Pelko, Onesnaženje zraka, 2017

Na fotografiji: Lina Akif, Anuša Kodelja, Beti Strgar,
Lovro Zafred, Borut Doljšak, Timotej Novaković, Matic Valič,
Gregor Podričnik, Ana Penca, Lucija Harum, Blaž Popovski

Nina Kuclar Stiković

In memoriam ščurkom

Blattodea, Blattaria, Blattoptera, Blatta ali ščurek je nočna žival, ki se skriva pod listjem ali kamenjem, v človekovih bivališčih, za zidovi in med deskami. Včasih ščurke najdemo tudi na deskah, natančneje na gledaliških deskah, kjer so zaradi svojih dolgih nog in občutljivih čutilnih dlačic zelo težko ulovljive živali.

Na cerkih na koncu zadka, ki so del dorzoventralno sploščenega telesa ovalne oblike, imajo izredno občutljive čutilne dlačice, ki zaznavajo premikanje zraka in tako že najmanjši premik sproži refleks bega. Poleg zraka zelo reaktivno reagirajo tudi na svetlobo, zaradi katere hitro zbežijo v svoja skrivališča. Ščurki so zelo trpežne živali; v primeru jedrske vojne, radioaktivnega razpada tipa alfa, beta ali gama bi preživel, saj so odporni proti radioaktivnemu sevanju. So tudi vsejede živali, kar še dodatno pripomore k njihovi trpežnosti, dobro prenašajo tako gluten kot laktozo. Ščurek lahko umre od lakote le v primeru, če ga kdo (ali pa se sam) prevrne na hrbet, saj se od tam ne more več postaviti na noge.

Njihov največji sovražnik je človek z insekticidi, ki vsebujejo hidrametilnonom in deltametrin; v naravi jih najbolj ogrožajo ptiči, netopirji in osa *Ampulex compressa*, ki v točno določen ganglij, ki nadzira ščurkovo premikanje, vbrižga strup in tako dobi nadzor nad ščurkovim premikanjem. Usmeri ga v svoj brlog in vanj izleže jajčece – ličinka ose se tako prične prehranjevati s ščurkovim tkivom in ga ubije, ko se zabubi znotraj njegovega telesa.

Njihovo razmnoževanje je hitro, saj samica praviloma izleže od 12 do 50 jajčec, ličinke so bele barve brez kril in genitalij. Za ščurke je značilna nepopolna preobrazba; za odraslo žival so značilna krila, kljub temu pa večini ščurkov nikoli ne uspe poleteti. Pomembno je dodati, da so alergeni, ki se sproščajo med razvojem ličinke, eden izmed glavnih sprožilcev astme pri mestnih otrocih.

Ščurki so sinantropna živalska vrsta – povezani so s človekovim bivališčem in njegovo dejavnostjo, a nikakor niso udomačeni.

Tumorchina v glavi

Bolje tumor v glavi,
Kot figa v žepu,
Z njim vsaj ni dolgčas repu,
Ki se stiska med nogami,

Otroška igra,
V kateri nočeš zmagat,
A zabavno se je igrat,
Kozarce kumaric vlagat,

Tumor je žajfa,
Ko je v glavi, se izpere kič,
Počasi roka roko umije,
Ne ostaneta ne miš ne tič,

Tumorja v glavi se ne prodaja,
Za noben denar,
saj se vrašča tudi k srcu,
V tem njegov je čar,

Tumor razgalja kratke stike,
Jih prežveči in prebavi,
Naj zavesa se vzdigne,
Igrajte tumor v glavi!

Jernej Potočan

Produkcija VI. semestra DI, GLR in DSU

William Shakespeare: Hamlet Tragedija Odsotnosti

Cankarjev dom, Dvorana Duše Počkaj

Generalka: 19. maj 2017 ob 17.00,
premiera: 20. maj 2017 ob 17.00,
prva ponovitev: 21. maj 2017 ob 19.30,
druga ponovitev: 22. maj 2017 ob 19.30,
tretja ponovitev: 23. maj 2017 ob 19.30

Prevod: Oton Župančič

Avtorja priredbe: Jan Krmelj, Katja Markič

 **cankarjev dom**

Režija
Jan Krmelj

Dramaturgija
Katja Markič
Ana Laura Richter

Scenografija
Karin Rajh
Jan Krmelj

Kostumografija
Katarina Šavs

Oblikovanje mask
Tomaž Zarifa

Oblikovanje svetlobe
Jan Krmelj

Video
Tonja Bjelčevič
Ivana Vogrinc Vidali

Oblikovalec zvoka
Gašper Torkar

Svetovalec za gib
Žigan Krajncan

Igrajo
Hamlet: Urban Kuntarič
Klavdij: Mario Dragojevič
Ofelija: Urša Kavčič
Gertruda: Lea Cok
Sofiane Velkovrh k. g.

Mentorji
Dramska igra in gledališka režija
red. prof. Boris Ostan
red. prof. Branko Šturbej
doc. Jernej Lorenci
Scenografija
izr. prof. mag. Jasna Vastl
Kostumografija
red. prof. Janja Korun
asist. mag. Tina Kolenik
Jezik in govor
doc. dr. Katarina Podbevšek



Foto: Tonja Bjelčević, Ivana V. Vidali, Jan Krmelj,
Nemožnost obraza (*študija po F. Baconu*), 2017

Na fotografiji: Lea Cok, Mario Dragojević,
Urša Kavčič, Urban Kuntarič

Mrtvi ste.

Na kakšen čuden način ste mrtvi. Kdorkoli bi rekel, da niste. Toda v resnici ste mrtvi.

Rečem vam torej, da je življenje v zrcalu in da ste vi original, smrt.

Medtem ko val odhaja, medtem ko val prihaja, kako nekaznovano je lahko nekdo mrtev!

Mrtvi ste, ne da bi bili prej kdajkoli živeli. Vsakdo bi rekel, da ste, ker vas ni zdaj,

bili v drugem času. Toda v resnici ste trupla nekega življenja, ki ga ni nikoli bilo.

Žalostna usoda, biti nič drugega kot mrtvi, vedno. Biti suh list, ne da bi bil kdajkoli zelen. Sirotinstvo sirotinstev.

In vendar mrtvi niso, ne morejo biti trupla nekega življenja, ki ga še niso živeli. Oni vedno umrejo od življenja.

Mrtvi ste.



Produkcija VI. semestra DI in GLR

William Shakespeare: Macbeth

Cankarjev dom, Dvorana Duše Počkaj

Generalka: 10. junij 2017 ob 19.30,
premiera: 11. junij 2017 ob 19.30,
prva ponovitev: 12. junij 2017 ob 19.30,
druga ponovitev: 13. junij 2017 ob 19.30,
tretja ponovitev: 14. junij 2017 ob 19.30

Prevod: Oton Župančič

© **cankarjev dom**

Režija
Dorian Šilec Petek

Scenografija
Nina Rojc

Kostumografija
Tina Bonča

Igrajo
Matej Zemljč
Eva Stražar
Živa Selan
Dominik Vodopivec

Mentorji
Dramska igra in gledališka režija
red. prof. Boris Ostan
red. prof. Branko Šturbej
doc. Jernej Lorenci
Scenografija
izr. prof. mag. Jasna Vastl
Kostumografija
red. prof. Janja Korun
asist. mag. Tina Kolenik
Jezik in govor
doc. dr. Katarina Podbevšek



Foto: Dorian Šilec Petek, Macbeth, 2017

Na fotografiji: Živa Selan, Dominik Vodopivec, Živa Selan, Matej Zemljič, Eva Stražar, Dominik Vodopivec, Živa Selan

... in k vragu z njim, ki prvi krikne: »Stoj, dovolj!«

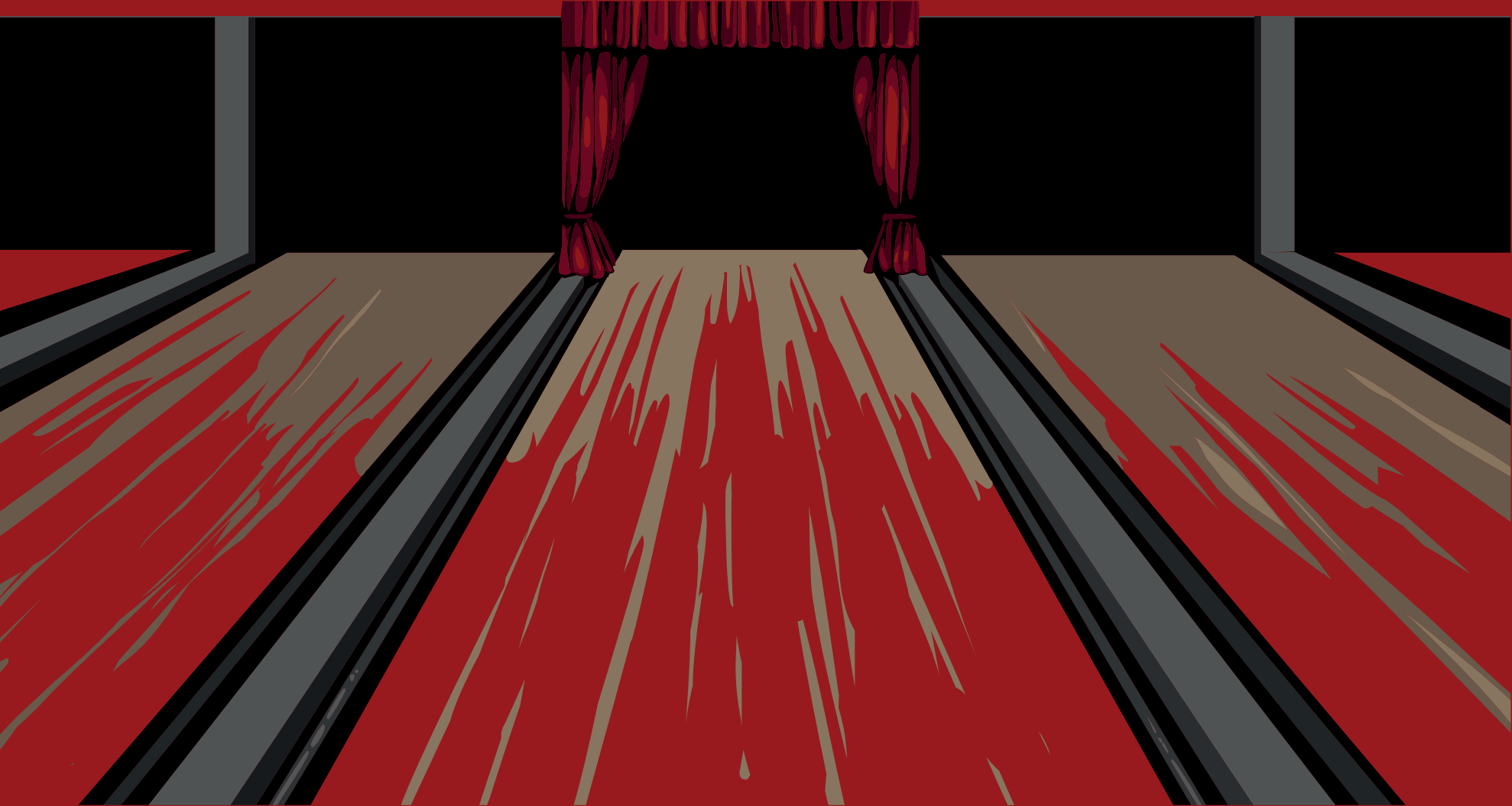
Macbeth, V, 5.

... Toda vrhunec kongresa, dan pred njegovim zaključkom, naj bi bilo Borgesovo predavanje. Jorge Borges je prišel posebej na ta kongres. Največja dvorana v Hiltonu je bila že uro pred napovedanim časom polna do zadnjega kotička. Samo prve štiri vrste stolov so bile prazne. Šolski otroci so pazili, da ne bi nanje sedel kdo nepoklican. Tora uradnih gostov očitno ni bilo, ker so se nazadnje v te vrste posedli otroci. Dva človeka sta pripeljala Borgesa. Držala sta ga pod roko in hodili so zelo počasi. Za hip se mi je zazdelo, da peljeta leseno figuro. Končno sta ga postavila na podij pred mikrofonom. Dvorana je vstala in ovacije so trajale več minut. Borges se ni niti premaknil. Končno je ploskanje potihnilo, Borges je začel premikati ustnice. Iz zvočnikov je prihajal šum. Iz tega monotonega šuma je bilo moč razbrati eno samo besedo, ki se je vračala in vračala kot vedno enaki klici z oddaljene ladje, ki jih morje kar naprej duši: Shakespeare, Shakespeare, Shakespeare ...

Mikrofon je bil postavljen previsoko. Toda nihče v dvorani ni imel poguma, da bi pristopil in znižal mikrofon pred starim slepim pisateljem. Borges je govoril eno uro in v celi uri je do poslušalcev prišla ena sama beseda, ki se je ponavljala – Shakespeare. V tej uri ni nihče vstal, nihče odel iz dvorane. Šele ko je Borges končal, so vsi vstali in zdelo se je, da se ta zadnja stoječa ovacija ne bo nikdar končala.

Borgesovo predavanje je imelo naslov: Shakespearova uganka. Kot Govornik v Stilih je bil poklican, da razreši uganko. In kot Govornik, ki lahko iz grla spravi samo nerazumljive zvoke, je Borges razrešil uganko: Shakespeare, Shakespeare, Shakespeare ...

Jan Kott



Produkcija VIII. semestra DI, GLR in DSU

Slavko Grum: Dogodek v mestu Gogi

*Slovensko mladinsko gledališče,
Spodnja dvorana*

Generalka: 3. junij 2017 ob 20.00,
premiera: 4. junij 2017 ob 20.00,
prva ponovitev: 5. junij 2017 ob 18.00



SLOVENSKO
MLADINSKO
GLEDALIŠČE

Režija
Mojca Madon

Dramaturgija
Anja Krušnik Cirnski

Scenografija
Eva Ferlan

Kostumografija
Tina Bonča

Avtor glasbe
Luka Ipavec

Svetlobno oblikovanje
Rado Jaušovec

Igrajo
Hana: Doroteja Nadrah
Komi Otmar Prelih: Rok Prašnikar
Gospa Tereza: Tamara Avguštin
Grbavec Teobald: Timon Šturbej
Afra: Nataša Keser k. g.
Pisar Klikot: Blaž Dolenc k. g.
Julio Gapit: Stane Tomazin k. g.

V predstavi nastopijo še naslednji liki: Tarbula, Klef, Umrli naddavkar, Gospa Prestopil, Oče Kvirin, Birič Kaps, Mirna žena, Pijani slikar s punco, Konrad

Mentorji
Dramska igra in gledališka režija
doc. Jernej Šugman
doc. Jernej Lorenci
Dramaturgija
doc. dr. Blaž Lukan
izr. prof. dr. Tomaž Toporišič
Scenografija
izr. prof. mag. Jasna Vastl
Kostumografija
red. prof. Janja Korun
asist. mag. Tina Kolenik
Jezik in govor
asist. dr. Nina Žavbi Milojević



Foto: Sašo Štih, Goga, 2017

Na fotografiji: Stane Tomazin, Nataša Keser, Doroteja Nadrah,
Blaž Dolenc, Timon Šturbej, Tamara Avguštin, Rok Prašnikar

Anja Krušnik Cirnski

Dolina Gogove množice

Fragmenti dramaturške razčlembe.

Dogodek v mestu Gogi je nemara edinstven trenutek v slovenski dramatiki. Zanimivo je, da se ob Grumu vedno znova sprašujemo, kaj je zapisal namerno, česa ne, ali je vse zgolj naključje. Kaj hitro – ker je mogoče lažje – pride do izgovorov. Rečemo si, da je nekaj enostavno »grumovsko«, ker je pač nedvomno specifičen. Res je: je avtoreferenčen¹, je avtobiografski² in kažejo se mnogi vplivi njegovih sodobnikov in predhodnikov³. Slavko Grum je *Dogodek* pisal pičle tri tedne, popravljal pa ga je več kot šest mesecev. Pretipkala ga je njegova ljubezen, Joža Debelak, pri kateri je dobil navdih za *Dogodek*⁴, in mu ga tudi popravljala. Nič čudnega, da je sam Grum dejal, da je to besedilo sestavljeno kot mozaik. Prav vse to vodi do zaključka, da ob ničemer ne moremo zamahniti z roko in pustiti, da je to pač grumovska sintaksa, vokabular. Ne, prav zato, ker je grumovsko, je bistvo v iskanju in raziskovanju tega grumovskega.

Če želimo vsaj približno doumeti, kako je Grum spredel pajčevino *Dogodka*, ne moremo mimo interpretacij – te so mnoge, Kraljevi literarno-teoretski eseji,

1 Prav gotovo lahko najdemo snov, motive za *Dogodek* v vsaj nekaj črticah, kot so *Tju, Zločin v predmestju* (ta je namreč skorajda nekakšen osnutek *Dogodka*), *Lastni portret*, *Kaznjenci*, *Izgubljeni sin*, v zbirki *Beli Azil* itn., tudi v dramah (npr. *Upornik*), člankih (*Beg v onstran*, *Seksualna vzgoja mladine* itn.) ter celo pismih.

2 Z Grumovim memoarskim gradivom se je veliko ukvarjal Lado Kralj, ki je napisal članek *Dve, tri hiše, polne sob in usodnosti*, v katerem se ukvarja z *Dogodkom* skozi pozitivistično metodo. Kot je rekel Herbert Grün, Grumov prvi biograf, je vse Grumovo pisanje »en sam obračun z dogodki iz lastnega življenjepisa«.

3 Ivan Cankar, Fjodor Mihajlovič Dostojevski, August Strindberg, Henrik Ibsen, čigar dramo *Strahovi* je najbrž sam prevedel in jo montiral v *Dogodek*, pa nenazadnje režiser Aleksandr Tairov, pri katerem je dobil idejo za simultano dogajanje (*Wildova Saloma*).

4 V intervjuju z Božidarjem Borkom je Grum omenil šepajoče korake, ki se niso hoteli premakniti naprej – te mu je prvič omenila Joža.

njegova raziskava memoarskega gradiva, Denis Poniž govori o »veseli Gogi«, Igor Grdina govori o *Dogodku* kot o igri, Marjan Štrancar se je lotil celo dramaturško-statistične primerjave replik. *Dogodka* se več kot očitno ne morem(o) lotiti z ene same strani. Zato sem se sama v dramaturški razčlembi posvetila analizi naslova, imen, gogovskih refrenov, medsebojnega sprožanja likov, ipd.

Dogodek. Že sam prvi del naslova, torej beseda »dogodek«, nakazuje nasprotje pasivnosti in trpnosti, dogodek namreč kaže na dejanje in na akcijo, je tisto, kar se zgodi ali, če uporabim kar Gruma: kar se ima zgoditi. Že iz samega naslova torej lahko in smemo pričakovati, da nam bo besedilo z dogodkom tudi postreglo. Vendar nam postreže z odsotnostjo dogodka: s slavljem, ki se ga ne udeležimo in ga ne vidimo, s šibkim udarcem, ki ne rezultira v Prelihovi smrti, z naznanitvijo umora Francoske Marije, ki je le izmišljotina, in naznanilom požara, kjer pa se vžge le nekaj desk. Torej vsi dogodek v Gogi le pričakujejo, ga čakajo – so trpni in pasivni ter o tem le govorijo.

V tem *Dogodek* močno spominja na Beckettovo absurdno besedilo *Čakajoč Godota*, ki nam že z naslovom pove, da bomo Godota le čakali, pričakali pa ga ne bomo. Vendarle pa nam Grumov naslov dogodek obljublja in nam ga na najbolj nenavaden način tudi da: dogodek je namreč že *besedilo samo po sebi*. Dogodek, ki se zgodi nam, bralcem, gledalcem, je postavljen v mesto s precej specifičnim imenom: Goga. Pojavi se nekaj koristnih referenc, kot so Beckettov Gogo⁵, goguette⁶, med zanimivejšimi pa so hipnagogne halucinacije

5 Gogo je Vladimirjev vzdevek za Estragona v Beckettovem *Čakajoč Godota*.

6 V francoščini pomeni začinjeno sesekljano pečenko (povezujem jo predvsem z mesarjem Konradom in Gapitom, ki po Gogi obtožujoče kriči: »Svinje, svinje, svinje!«). Obenem pa je bila *goguette* tudi oblika pevskega društva, katerega začetek sega v prvo polovico devetnajstega stoletja v Belgiji in Franciji.

in svetopisemska referenca na Goga v deželi Magog.

Hipnagogne halucinacije so neizogibna referenca, saj je o tem govoril Sigmund Freud, s čigar delom se je Grum srečal na Dunaju⁷. To so fantazijski vidni ali zvočni pojavi, halucinacije, ki se dogajajo med budnostjo in spanjem. Nemara je s tem povezan tudi eden bolj slavnih stavkov o Gogi, in sicer stavek Lada Kralja: »Življenje je sen, vendar grozljiv, nekrofilen sen, v katerem so ljudje obsojeni, da mučijo drug drugega.« Glede na to, da se dramsko besedilo zgodi v eni sami noči, ni napačno, če zatrdimo, da je *Dogodek* prav lahko najhujša nočna mora, po Kralju »nekrofilen sen«.

Ne smemo pozabiti niti na Goga: v Svetem pismu lahko beremo *Prerokovanje zoper Goga, kralja v Magógu*⁸, zgodbo o nevarnem sovražniku Izraelcev. Gog predstavlja tip barbarskega zavojevalca, ki se bo dvigal zoper mesijansko ljudstvo Izraela. Goga naj bi lahko premagal le Mesija, pravi Bog. V *Novi prerokbi proti Gogu* mu napoveduje konec: »/.../ Tisti dan bom Gogu določil kraj za grobišče v Izraelu: dolino Abarím, vzhodno od morja, ki mimoidočim zapira pot. Tam bodo pokopali Goga in vso njegovo vojsko; imenovali jo bodo Dolina Gogove množice.« Gog, ki je tukaj razumljen kot nekakšen skorajda vsemogočni hudič, bo vendarle premagan!

Kot vedno čisti in moralno vzvišeni, racionalni bralec se torej podamo v besedilo-dogodek, ki nas skozi halucinatorni, nezavedni svet sooča z našim poslednjim sovražnikom: krivdo. Liki se vrtijo v preteklosti, vsi dogodki so se že zgodili: Elza je rodila, Afra jo je že ugrabila, Erik se je obesil, Hana je bila posiljena, Teobald je bil zapuščen, Tereza je bila posiljevana, Gapit je zbolel,

7 Prav preko Freuda se je Grum seznanil s psihoanalizo, ki jo je močno vpletel v *Dogodek*. Seveda se Grum ni v vsem strinjal s Freudom, je pa ta nanj močno vplival. Lado Kralj trdi, da pravza-prav *Dogodek* kot literarni žanr ni nič novega, vendar pa je Grum skozenj pripeljal dva pomembna koncepta, tj. psihoanalizo in avtonomno gledališče.

8 Ali je Grum vedel za te svetopisemske reference, je sicer vprašanje, vendar je potrebno izpostaviti, da je bil izobraženec, doštudiran na Dunaju, obenem pa ne smemo pozabiti niti na to, da je v Novem mestu hodil v šolo k frančiškanom.

žena Umrlega naddavkarjeva je že pozabila, Umrli naddavkar je že umrl. Ker se vrtijo v nečem, kar jim je že tako (po)znano, je seveda vse, kar ostane – dolgčas. Njihova sedanjost in prihodnost sta determinirani z njihovo lastno odločitvijo, da kopljejo in se oklepajo preteklosti, s tem pa seveda preprečujejo dogodek med njimi – zato so dogodek že oni sami s svojo zgodovino.

Čudaška imena⁹. Imena, mešanica imen, na katera naletimo v Gogi, so drugačna, zato se mi zdi pomembno, da jim posvetimo nekaj prostora, da jih razložimo ali pa da opredelimo ljudi, ki so ta imena nosili – med njimi je kar nekaj pomenljivih in zanimivih. Preden se vprašate, ali je Grum za to vedel, naj odgovorim: določene zgodbe in vzporednice z zgodbami Grumovih likov ter pomeni prav gotovo nakazujejo na to, da je imena izbral premišljeno (lahko pa je seveda zgolj naključje).

Če začnem z enim izmed bolj očitnih primerov, ime Tereza (ki je sicer dokaj pogosto ime v Sloveniji) izvira iz grščine (*theresis*) in pomeni »obramba« ali »zaščita«. Ime lika sovпада z njegovo funkcijo: srž Tereze, gospodinje v Vajdovi hiši, je namreč prav zaščita, ki je ne zna, ne zmore ali pa noče nuditi. Vedno se pri Terezi pojavljajo vprašanja: Ali ve, da je bila Hana posiljena ali ne? Ali ji je jasno, da je umorila Preliha? Skratka, različna vprašanja, ki se vrtijo okoli enega samega vprašanja: Bi Tereza zaščitila Hano?

Ime Afra je najbolj znano po mučenki sveti Afri. (Ime samo izvira iz hebrejščine.) Pred spreobrnitvijo v krščanstvo naj bi bila poganka in prostitutka. Z njo so mučeniške smrti umrle tudi njena mama in tri služabnice, prav tako spreobrnjene poganke in prostitutke. Legenda pravi, da se je spreobrnila zaradi škofa, ki je nekega dne v njenem bordelu poiskal zatočišče. Ime Tarbula izvira iz arabščine. Bila je mučenka, devica, obtožena je bila čarovništva, ker naj bi nad ženo antikatoliškega perzijskega kralja pričarala bolezen. Usmrtili so jo tako, da so jo presekali na pol. Tako imamo v Gogi dve sestri, dve mučenki, eno razpolovljeno, ki sta dobili ime po mučenkah – in prav v enakih oznakah:

9 Seveda lahko imena pomenijo več stvari, prav tako so lahko različnih izvorov ali pa izvor imena kdaj ni jasen. Zato uporabljam informacije, ki likom in besedilu ustrezajo. Enako je z osebami, ki so ta imena nosila.

devica Tarbula in »prostitutka«¹⁰ Afra – dokler Afra sama ne prizna (se spreobrne!), da je tudi sama devica.

Ime Teobald v stari nemščini pomeni »pogumni ljudje«. Sveti Teobald je bil vsestransko nadarjen mladenič, plemiškega rodu, ki je pri dvajsetih pobegnil od doma ter preživel samotarško življenje. Kljub temu pa so ga vedno spremljali privrženci, ki so mu sledili v odrekanju in odpovedi.

Ime Otmar izhaja iz nemščine, zloženo pa je iz dveh starovisokonemških besed: *ot*, »posest, bogatstvo«, in *mar*, »slaven«. Bilo je tudi ime švicarskega svetnika iz 8. stoletja, ki je bil usmrčen zaradi krivičnih obtožb dveh sosedskih plemičev. Deset let po smrti so ga skrivaj premaknili na drugo lokacijo, truplo pa je ostalo nepoškodovano. Mislim, da je vzporednost s Prelihom dovolj očitna: premik trupla. Obenem pa tudi iz pomena »posest« in »slaven« zlahka navežemo na odnos s Hano – njegovo posest in trpljenje, ki ji ga je povzročil.

Ime Gizela, Gapitova lutka, izvira iz visokonemške besede *gisal*, ki pomeni »talec« ali »otrok plemenitega rodu«. Zanimiva je prav ta dvojnost: ne glede na to, da jo mi lahko vidimo kot talko (seveda ne popolnoma dobesedno), je za Gapita prav zares otrok plemenitega rodu, je njegovo vse, je tisto, kar skriva pred svetom, njegova fetišistično popredmetena ljubezen. Ta predmet pa se udejanja in oživlja prav skozi Gapitov odnos do lutke, kar rezultira v živosti, ki je intenzivnejša kot denimo živost Mirne žene. Ta nosi ime Elza, ki izhaja iz Elizabete. Preko latniščine in grščine sledimo izvoru imena do hebrejščine, Elišeba, ki pomeni »Moj bog je moja prisega«. Mirna žena kot poslednje orožje proti Afri izkoristi prisego ljubezni, ki ji jo je dal Erik, Afrin zaročenec.

Koncept imen je najbolj transparenten pri pisarju Klikotu, čigar polno ime je Aloisius Desiderius Klikot (ali po domače Željko), ki prihaja iz glagola *desiderio*, ki pomeni želeči, hrepeneti, zahtevati. Vsa Klikotova bit je sežeta v eno samo hrepenenje po ženski, ki si jo je ustvaril v svoji glavi. Če sem prej

10 Seveda Afre Grum ne označi kot prostitutko, vendar pa se Afra (očitno) hvalisa pred sestro, da je imela spolne odnose z umrlim zaročencem Erikom, da je bila poželena. Vendar kasneje prizna, da je tudi sama devica.

omenjala avtobiografskost *Dogodka*, moram poudariti, da je Klikot izrazilo avtobiografski lik: je pisar, ki ljubi dekline in išče besede zanjo. Če primerjamo njegovo pismo Hani (pisma, ki jih nikdar ne odpošlje), zlahka vidimo, kako zelo si je podobno z Grumovimi pismi Joži, a z eno bistveno razliko: Grum jih je odpošiljal in dobival nazaj odgovore, ki – kot je videti – niso bili vedno zadovoljujoči. Pomembno je še nekaj, kar izpostavi Marjan Štrancar: pisanje. »Rokopis [op. *Dogodka*] razkriva mukotrpno iskanje popolne oblike, takšne, ki bi kar najbolj ustrezala prikazanemu svetu in omogočila uresničenje drugačnih, drznejših dramaturških in uprizoritvenih hotenj, vse v skladu z naznako, ki jo je Grum namenil Klikotu: 'Prečrta, kar je napisal, prične znova'« (2001: 166)¹¹.

Dogville in javni prostor v Gogi. Ni dvoma, da je v *Dogodku* eden bolj zanimivih dejavnikov prav prostor, prostor-scenografija kot oblikovanje prostora za neko besedilo, obenem pa tudi prostor zasebnega in prostor javnega ter meja med njima.

Dogville Larsa von Trierja ima z *Dogodkom* več očitnih vzporednic. Prvič, nahajamo se v neki zaprti skupnosti, kamor pride tujka Grace, medtem ko v prav tako zaprto Gogo pride Hana – a ona pride nazaj, se tja vrne. Torej – če smemo sklepati – se bo z Gracinim prihodom nekaj neizbežno spremenilo, saj gre za njen vdor v nek (njej tuj) družbeni organizem. Pri Hani tega ni, Hana je iz Goge zbežala zaradi Preliha, zaradi nespremenljivosti Goge. In prišla je nazaj – da bi razčistila pri sebi? Da bi se lahko poročila s Frankom? Hanin prihod »nazaj« v Gogo nam postavlja več vprašanj kot pa odgovorov.

Obenem pa tudi Grace, ko postane del Dogvilla, ko poskuša pobegniti, pride nazaj. Ne prostovoljno, ona je dobesedno ujetnica teh ljudi, za katere vidimo, da so posiljevalci, izkoriščevalci – prav nič drugačni od prebivalcev Goge. Vidimo celo floto moških, ki posiljujejo Grace, kot da ni nič več in nič manj od Gapitove lutke Gizele, kataleptične Hane. Ne, celo Tom, pisar, ki išče smi-

11 Za dokazljivost te trditve si je vredno ogledati knjigo, ki vsebuje ta članek, rokopis in prepis, z naslovom *Slavko Grum: Dogodek v mestu Gogi: faksimile rokopisa z vzporednim diplomatičnim prepisom in študijami*.

sel, ki skuša izboljšati svoje Dogvillovce, je posebej podoben pisarju Klikotu: oba imata z dotičnima ženskama platonski odnos, nihče od njiju (čeprav iz različnih razlogov!) ne pride do spolnega akta. Preliha lahko opazimo tako v Chucku kot v Benu, Mackay v svoji slepoti in osamelosti nekoliko spominja na Gapita. Vendar ni nič v *Dogvillu* tako pomembno za primerjavo z *Dogodkom* kot *prostor*.

Lars von Trier je prostor rešil – za film – precej gledališko. Prostor je enostavno narisal na tla kot tloris. S tem je pridobil nekaj precej pomembnega: v mestecu Dogville je vse, kar je zasebno, tudi javno. Ali bolje rečeno, zasebnost sploh več ne obstaja.

Uvodne didaskalije v *Dogodku* nakazujejo, da so določene sobe odprte. Prvič je treba poudariti, da je to skupek sob, skupek posamičnih trpljenj – v vsaki izmed sob je namreč hudo, motiv sobe je splošno prisoten v Grumovih delih. Je seštevek, zbirališče individualnih dram, travm. Ali kot je zapisala Marija Boršnik, »kolikor sob, toliko muk«. Drugič, odprtost, ki jo Grum narekuje, seveda pomeni, da lahko v sobe, v to posamično trpljenje, vidimo. Poudarja voajerizem, ne le voajerizem gledalca, ampak predvsem naravo Goge, kjer vsak ve vse o vseh. Zaprti ljudje, ki želijo ohraniti svojo zasebnost, obenem pa je ta znana prav vsem in je nihče ne spoštuje¹². Grum z liki, razpostavljenimi po sobah, izpostavlja obenem brezbržnost družbe ter desakralizacijo zasebnega. Osamitev posameznika torej, obenem pa ni zares družbenega, vsaj ne izven bolne radovednosti in vznemirjenja, spolne sle po dogodku.

Zanimivo je tudi, kdaj pride do ironizacije Goge, ironizacije Prelihovega trupla, ki ni mrtvo – do tega pride v trenutku, ko truplo pride na trg. V trenutku, ko je truplo javno, je odločitev javnosti, ali je truplo zares umrlo. Javno je tisto, ki nas definira, usmrča, oživlja.

Posilstvo, gogovski refren. V Gogi obstajajo tri hčerke: Terezina poldrugi mesec poročena Edvarda, ki izhaja iz zakonskega posiljevanja in se bere kot podaljšek Terezine frigidnosti, Heda, hči Gospe Prestopil, ki je prostitutka, ter

¹² Zanimivo, da se ne vidi edino v sobo Afre in Tarbule, prav tistih dveh, ki vesta vse o drugih.

navsezadnje Hana, ki opravi pot med obojim, od frigidnosti do razdajanja tele-sa, izvor česar je po Grumu očitno posilstvo. Ni torej odveč trditi, da je seksualnost, prezgodnja ali neizživeta seksualnost, temeljna v svetu Goge, prav tako kot pričakovanje dogodka in hrepenenje. Variacije posilstva vidimo po celi Gogi: če seveda vzamemo posilstvo – le za sekundo – manj seksualno¹³ in se osredotočimo na mejo, ko nekdo zahteva več od tega, kar smo *pripravljeni* dati.

Osrednji par likov sta seveda Hana in Prelih. Kaj je z udarcem, ali se Hana osvobodi, ali doživi katarzo, je stvar interpretacije, v uprizoritvenem procesu pa seveda stvar odločitve. Kakorkoli, Grum sam je v didaskalije zapisal, da se spremeni v starega hotneža, da končno vidi, kdo je. Iz tega lahko pride udarec. Pri udarcu ni najbolj zanimivo to, da Hana udarec izvede – to nekoliko pričakujemo, že odkar je pozvonila Terezi. A kje je bistvena razlika med enim in drugim uporom? Gre za to, da je prvi upor upor iz groze, iz strahu, nemoči pred Prelihom. Medtem ko je udarec, drugi upor, upor iz resnice tega, kar Prelih je, je avtonomen upor, upor ženske in ne žrtve. Hana izkoristi Prelihovo lastno orožje: spolno slo, zaradi katerega je trpela, obrne proti njemu – povabi ga k sebi »kot v poželjivosti«, zapiše Grum.

Ker pa *Dogodek* ni zgolj zgodba o posiljeni deklici, je nujno izpostaviti, da Hana – prav tako kot vsi drugi¹⁴ nadaljuje s svojo variacijo posilstva. Klikota prisili, preprosi, da odnese truplo na trg. Pravzaprav je še huje, Hani je vseeno, kam ga odnese, le da gre iz sobe. Grum piše, da je Klikot bojazljivec, da bo delo opravil »s skrajnim samozatajevanjem«. Haninega posiljevanja pa še ni konec. Potrebno je povedati, da je Klikot v tem prizoru doživel pretrese na treh različnih nivojih: prvič spregovori s Hano¹⁵, uvidi jo kot morilko, črno

¹³ S tem ne zavzemam stališča, da posilstvo ni huda izkušnja ali da bi ga bilo treba zanikati ali da je kaj drugega enako hudo in grozno.

¹⁴ Eden izmed primerov je denimo Afra, ki Mirno ženo posiljuje s kruhom, jedjo, torej z življenjem samim.

¹⁵ Grum je sicer iz rokopisa črtal nekaj stavkov, ki na Klikota mečejo dokaj prelihovski luč: Klikot je imel v pismu še en odstavek, ki nam da informacije, da je Hani v preteklosti pripovedoval zgodbe in jo ljubil kot majhnega otroka.

vdovo, ki zahteva, naj bo njen sosterilec – in soodvisno od tega, tudi njen ljubimec. V prizoru se združita tanatos in eros, Zadravec zapiše: »Eros se mu zagnusi, hrepenenje se izvotli v grotesko« (2001: 181).

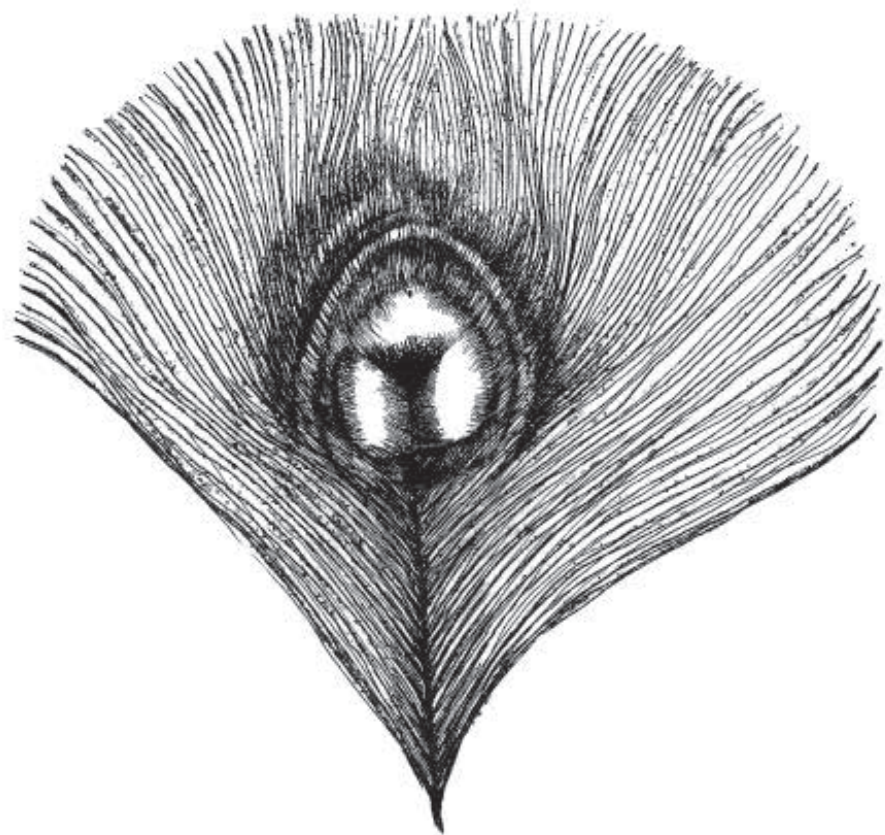
Hrepenenje, ki se izvotli v grotesko, pa je pravzaprav zgodba prav vseh Gogovcev.

Literatura:

- BECKETT, Samuel: *Čakajoč Godota*. Ljubljana: DZS, 1994. Zbirka Klasje.
- GRUM, Slavko: *Dogodek v mestu Gogi*. Ljubljana: DZS, 1997. Zbirka Klasje.
- : *Goga, čudovito mesto*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1987.
- : *Pisma Joži*. Maribor: Obzorja, 2001.
- : *Zbrano delo*. Ljubljana: DZS, 1976.
- KRALJ, Lado: Dve, tri hiše, polne sob in usodnosti v ŠTRANCAR, Marjan (ur.): *GRUM, Slavko: faksimile rokopisa z vzporednim diplomatičnim prepisom in študijami*. Novo mesto: Knjižnica Mirana Jarca, 2001.
- Sveto pismo, Stara zaveza, Ezekiel, 38 in 39, dostopno 16. 4. 2017 na <http://www.biblija.net/biblija.cgi?set=2&l=sl&pos=1&qall=1&idq=14&idp0=14&m=Ezk%2038&hl=Ezk%2038%2C18> in <http://www.biblija.net/biblija.cgi?set=2&l=sl&pos=1&qall=1&idq=14&idp0=14&m=Ezk%2039&hl=Ezk%2039%2C1>
- ŠTRANCAR, Marjan (ur.): *GRUM, Slavko: faksimile rokopisa z vzporednim diplomatičnim prepisom in študijami*. Novo mesto: Knjižnica Mirana Jarca, 2001.
- ŠTRANCAR, Marjan: O rokopisu Dogodka v mestu Gogi v ŠTRANCAR, Marjan (ur.): *GRUM, Slavko: faksimile rokopisa z vzporednim diplomatičnim prepisom in študijami*. Novo mesto: Knjižnica Mirana Jarca, 2001.
- ŠTRANCAR, Marjan idr.: *Šolska ura z Grumovim Dogodkom v mestu Gogi*. Ljubljana: Zavod Republike Slovenije za šolstvo, 1998.
- ZADRAVEC, Franc: Slavko Grum, Dogodek v mestu Gogi v ŠTRANCAR, Marjan (ur.): *GRUM, Slavko: faksimile rokopisa z vzporednim diplomatičnim prepisom in študijami*. Novo mesto: Knjižnica Mirana Jarca, 2011.

Filmi:

Dogville (*Dogville*, r. Lars von Trier, 2003).



Ilustracija: Anže Korenjak, Pero, 2017



Produkcija magistrskega programa Dramska igra, Gledališko petje

Ljubezničenja

SOHO bar, Vilharjeva cesta 43, Ljubljana

Premiera: 22. maj 2017 ob 21.00,
prva ponovitev: 23. maj 2017 ob 21.00,
druga ponovitev: 24. maj 2017 ob 21.00,
tretja ponovitev: 6. junij 2017 ob 21.00,
četrta ponovitev: 7. junij 2017 ob 21.00

Kabaretistki
Rosalee: Zala Ana Štiglic
Šarlotta: Sara Dirnbek

Glasbeniki
Rok Lopatič, klavir
Primož Fleischman, saksofon
Aleš Rendla, bobni
Aleš Avbelj, kontrabas

Avtorici besedila
Sara Dirnbek in Zala Ana Štiglic

Glasbeni aranžma
Žare Prinčič

Dramaturgija
Pia Vatovec

Kostumografija
Lilijana Ban

Oblikovanje zvoka
Jakob Ostanek

Svetlobno oblikovanje
Igor Remeta

Likovna podoba
Anže Korenjak

Mentorji
Gledališko petje
red. prof. Žare Prinčič
doc. Darja Švajger
Jezik in govor
asist. dr. Nina Žavbi Milojević

»Vse nesrečne zaljubljenosti vodijo do enakih zaključkov.« (Rosalee)

»Na svetu je toliko čudovitih moških, pa imam samo par rok in eno samo srce.« (Šarlotta)

Mesto, v katerem živita in ustvarjata kabaretistki Rosalee in Šarlotta, ima en antikvariat, en park, eno vzpetino, eno beznico, eno kinodvorano, eno špecerijo in nešteto moških.

Posvečeno vsem najinim moškim.

Produkcija magistrskega programa Dramska igra

Tistega dne so se vsi sprehodili domov

AGRFT, Trubarjeva 3, klet

Generalka: 12. junij 2017 ob 18.00,
Premiera: 13. junij 2017 ob 18.00,
Prva ponovitev: 14. junij ob 18.00

Avtorja besedila:
Filip Samobor in Eva Jagodic po motivih
Pornografije Simona Stephensa

Igra
Filip Samobor

Dramaturgija
Eva Jagodic

Scenografija
Nastja Miheljak
Dane Grgurevič

Kostumografija
Filip Samobor

Oblikovanje svetlobe
Nastja Miheljak

Oblikovanje zvoka
Filip Samobor

Mentorji
Dramska igra in gledališka režija
red. prof. Branko Šturbej
Kostumografija
red. prof. Janja Korun
asist. mag. Tina Kolenik



Foto: Filip Samobor, "Zaupamo si. Tukaj smo." 2017

Še preden sva se lotila predstave, sva projektu določila delovni naslov. Na čast Ljubljanskemu potniškemu prometu, ki ga nihče ne mara, pa kljub temu pustimo, da nam diktira življenja, sva vsak v svoj zvezek na veliko napisala LPP RTM FSM.

Franci in Milena naj bi bila najina heroja. No, pravzaprav Frank in Gladys, ampak se Franci in Milena sliši dosti bolje. Frank je voznik mestnega avtobusa. Vsak dan se usede za volan in brzi po mestu, pri tem pa brezupno poskuša slediti ubijalskemu urniku, ki mu do sekunde natančno diktira dan. Nad glavo mu visijo nadzorniki, šefi, direktorji, vsi ga priganjajo in opozarjajo na to, kako pomembno je, da se drži urnika, vsi ga opozarjajo, da se bo sistem porušil, če bo površno odigral svojo vlogo v njem. Frank je ujetnik časa. Gladys je ura. No, Gladys je Frankova žena, a svoj glas posoja telefonski uri, torej je Gladys tudi telefonska ura. Tudi Gladys pod nobenim pogojem ne sme zamujati. Tudi Gladys nad glavo visijo nadzorniki, šefi, direktorji. In tudi Gladys neprestano opozarjajo, naj svojo vlogo odigra, tako kot je treba, drugače se bo sistem porušil. Ne Gladys ne Frank ne naredita ničesar in se na noben način ne poizkušata izviti iz sistema, ki ju duši in jima krade življenje.

Ne, Frank in Gladys ne storita ničesar.

Ampak nekateri ljudje pa vendarle storijo, vendarle ukrepajo, vendarle posežejo po dejanjih, ko se znajdejo ujeti v sistem, v družbo, v življenje, ki jih duši in omejuje.

Problem? Včasih to storijo na račun drugih.

Franci in Milena sta nama dala vedeti, da trenutno nimata časa za naju, tako da sva si poiskala druge sogovornike. Tokrat kar štiri. Ujeti v isto pripoved, ki se začne in konča – z javnim prometom. Dejstvo je, da Transport for London ne more biti tako kul kot naš LPP, ampak zavoljo umetniške ekspresije jim tokrat oprostimo. Tokrat se ne ukvarjava s časom, četudi naju ta močno priganja. Ujetost, v kateri so se znašli najini štirje sogovorniki, izhaja iz povsem drugega naslova. Iz medsebojnih odnosov, neuresničenih sanj, neizpolnjenih želja, občutka nepripadnosti sistemu in okolici. Iz nezadovoljstva, jeze, gneva, razočaranja. Franci je komajda imel čas razmišljati o tem, kako je nezadovo-

ljen, in če ne bi bilo Milene, ga ta misel verjetno nikoli ne bi prešinila.

A Franci je na papirju zaživel desetletja pred ostalimi štirimi in mu še ni bilo dano ukvarjati se s samim seboj, treba je bilo delati v prid sistemu. Dandanašnji pa ima človek vse preveč proste roke in odločno preveč časa za premlevanje o tem, kaj ga moti, s čim ni zadovoljen, kaj ga omejuje. Danes si imamo čas zaželeli mandljevce croissant in se razburjati, ker jih je v pekarni ravno zmanjkalo. Danes se imamo pravico preizpraševati o tem, ali šolski sistem, ki nam vlada, dejansko prispeva k razvoju otroka. Imamo čas razmišljati o težavah drugih, medtem ko se po plaži sprehajamo v novih sandalih. Imamo si čas odmerjati zajtrk na gram natančno. Imamo čas za tisoč in eno stvar, razen drug za drugega. Saj ne, da ne bi želeli, res ne, ampak kaj ko imamo za opraviti še toliko drugih stvari. Saj bi, res bi, ampak kaj, ko ni časa.

Osamljeni smo. Med nešteto ljudmi smo osamljeni in prisiljeni se sami spopadati s svojimi mislimi, svojimi problemi, sami iskati rešitev za to neizbežno zadovoljstvo. Če se odločimo, da je to sploh potrebno. Sindrom našega časa je pač ta, da smo nezadovoljni in se strašno radi pritožujemo, glede tega pa ne storimo ničesar. LPP je odličen primer. Vsi se neprestano pritožujemo, ker je avtobus prezgoden ali ker je avtobus prepozen. Točen pač nikoli ni. Vsi se pritožujemo, ker v nalivih kaplja skozi streho. Ker poleti skorajda stakneš pljučnico, ko se prevažáš na 15 stopinjah. Ker so šoferji nesramni. Ker se šoferji včasih odločijo tvojo postajo kar preskočiti, četudi si se kot opica obešal po gumbu za izstop. Ker si prisiljen tolerirati glasno muziko, tisti nadležni cigumigu, ki ga še pol ure ne izbiješ iz glave. Ker si prisiljen poslušati pritoževanja o pokojninah in policijskih pooblastilih, pritoževanja o zoprnih učiteljicah, ki dajejo preveč naloge in o zafrknjenem testu za kemijo v ponedeljek. Ker se ob petkih na zadnjem avtobusu pelješ z gručo pijanih ljudi vseh starosti in si samo srečen, če imajo tekom vožnje vsi pod kontrolo svoj mehur in povratni refluks. Ker moraš preživeti in preboleti vse to. In vsakič znova si rečeš, da se tega ne greš več, da bo treba nekaj storiti, da stvari obrnemo na bolje. A potem se mesec obrne in spet stojiš pri okenčku v trafiki, da ti napolnijo mesečno vozovnico. Saj bi to storil na avtomatu, ampak ta seveda ne dela. Sistemska na-

paka pač. Sistemska napaka, ja. Ves ta sistem je napaka. In LPP v resnici ni nič drugega kot samo svet v malem. Ilustrativen pokazatelj tega, kaj vse je narobe s tem svetom. In tako, kot se čutimo ujete v sistem LPP-ja, ki ga vsakič znova kolnemo in si rečemo, da bomo tokrat pa res nekako ukrepali, tako smo ujeti v nezadovoljstvo in praznino svojih življenj. Vsak na svoj način, ne glede na starost, družbeni status, poreklo ali družinsko ozadje, kot nama lepo razložijo najini štirje sogovorniki.

Ja, vsi si ves čas govorimo, kako bomo nekoč spremenili vse to, a zgodi se le velik nič. In udobno nam je v tem niču, kajti ko se vsake toliko le najde kdo, ki prevzame pobudo v svoje roke in se trudi nekaj narediti, je takoj ogenj v strehi. In po dnevnih sobah, trgih, mestnih ulicah. In na mestnem prometu.

In vrag je odnesel šalo, z njo pa vsaj za hip tudi vse tisto, kar nas je do zdaj tiščalo k tlom. Naš LPP v malem je prisilno ustavil ob robu ceste, na stežaj odprl vrata in ljudem ponudil priložnost, da izstopijo. Da namesto da bi nadaljevali v utesnjenem, po znoju smrdečem, s slabo voljo natrpanem peklu, s polnimi pljuči vdihnejo zrak, postavljajo nogo pred nogo in se odpravijo drugačnemu svetu naproti. Prišel je tak dan.

In tistega dne so se vsi sprehodili domov.

The background is a textured, artistic composition. It features a person's back and shoulders in shades of green and yellow, set against a dark, mottled blue and purple background. Two large, overlapping speech bubbles are present: a white one on the left and a light purple one on the right. The text is centered within the white bubble.

MOJCA MADON

INTERVJU



Foto: Lara Mihalič, 2017

Vzponi in padci in razgradnja možganov in srce na pladnju

Mojca Madon (1994, Šempeter pri Gorici) zaključuje študij Gledališke režije na AGRFT pri dveh mojstrih gledališke umetnosti: režiserju Jerneju Lorenciju in igralcu Jerneju Šugmanu. Z gledališčem se ukvarja že od ranih let, ko je še v roza krilcu stopicljala po tlakovanih tleh vrtca v Kanalu ob Soči. V osnovni šoli je nadaljevala svojo gledališko kariero pri amaterski skupini igralcev iz Slovenskega narodnega gledališča v Novi Gorici Mihe in Maje Nemec v Desklah. Kasneje se je vpisala na gimnazijo v Novo Gorico, kjer je obiskovala dramsko-gledališko smer. Tam je začela pridobivati gledališko znanje pod vodstvom mentorjev, kot so magister dramaturgije Marjan Štrancar, igralka Nataša Konc Lorenzutti in režiser Marjan Bevk. Obenem pa je tam spoznala tudi dramaturginjo svoje diplomske predstave, ki prav ta hip sedi z njo ob kavi in piše ta intervju.

Madonovo poznamo predvsem po režiji Ionescove *Plešaste pevke* (2015, AGRFT), ki je v letošnji sezoni pristala na repertoarju Slovenskega stalnega gledališča v Trstu in doživela gostovanja na Hrvaškem, v Srbiji in Makedoniji. Letos je v Slovenskem narodnem gledališču Drama v Ljubljani v sklopu *Čakajoč Supermana* režirala tudi zahtevno filozofsko besedilo, Galimbertijevega *Grozljivega gosta*, ki ga je skupaj z ekipo predelala v monopredstavo. Trenutno se ukvarja s svojo diplomsko predstavo: velikim, prelomnim in zahtevnim besedilom *Dogodek v mestu Gogi* Slavka Gruma.

Mojca, Dogodek v mestu Gogi je zelo specifično besedilo v slovenski dramatiki, kjer je forma že zelo vsebinska stvar. Od kod je prišla odločitev za Dogodek? Skozi zgodovino se je uveljavilo več interpretacij. Kje, v čem, kaj je Goga danes?

Že z vpisom na Akademijo sem slutila, da bom za diplomsko predstavo delala slovenski tekst. Grumov *Dogodek* me je že kar lep čas zanimal. Prvič mi je zadišal v srednji šoli, morda prav zaradi svoje forme in vsebin, ki jih nosi – nezmožnost dogodka (katarze), atmosfera mesta Goge, simultano dogajanje, nadrealizem. *Goga* me je impresirala s svojim jasnim, hkrati pa zelo nejasnim svetom, v katerega te povleče in drži v njem in na koncu grdo izpljune. Direktnost in indirektnost hkrati. Agresiven tekst. Rada ga imam.

Psihologija teksta je ta, ki tvori tudi družben kontekst. In obratno. Sprva sem tudi jaz hotela to dvojje ločevati, a sem kasneje ugotovila, da bi bila to napačna. Goga je družba, definitivno. In Goga je posameznik oziroma posameznik nosi svojo Gogo (Gog v deželi Magog). S tem se ukvarjamo tudi pri procesu. Vprašanje je, ali posamezniki tvorijo družbo ali družba tvori posameznika. V Gogo je vpisan preplet obojega. Kdo sem jaz v odnosu do ostalih in kdo sem samo jaz, če to sploh obstaja. Če tekst skriva neke družbene anomalije, ki jih mi izpostavljamo, jih moramo biti najprej sposobni zaznati pri sebi in predvsem do tega ne ostati ravnodušni. Zgodbe prebivalcev Goge se morda na prvi pogled ne zdijo aktualne, vendar je srž njihovih travm in obsesij večno aktualen. Človek človeku volk, iskanje samoudejanjanja, prikrite bolečine, ki se jih morda zavemo šele, ko pade noč in ko smo sami. Nočna mora. Tisto temno v nas. Gniloba v družbi. Neizbežno zlo in črvički v možganih. Potlačeno nezadovoljstvo in agresija, ki se bosta morala nekega dneva (ali neke noči) izbruhati po svetu.

Zdaj je Dogodek mesec pred premiero. Za naše zveste bralce povej, kako gre? Ekipa je večja, kot si sicer vajena, saj ste majhen letnik, pritisk, ker je to vendarle diplomska predstava, pa najbrž večji.

Vzponi in padci in razgradnja možganov in srce na pladnju. Ni nam dolgčas. Ko smo se že hoteli naveličati drug drugega, so se nam pridružili trije novi igralci in zdaj je spet veselo. (*smeh*) Na vajah vlada kolektivni duh, smo skupaj znotraj nekega ogromnega gogovskega bazena, kjer je potrebno veliko pogovorov, deljenja izkušenj, čustev in znanja. Res, ekipo smo razširili, pridružili so se nam trije starejši in bolj izkušeni igralci, ki so podkrepili našo že tako fenomenalno ekipo. To so izvrstna igralka Nataša Keser, čudovit, vsem znan Stane Tomazin in luciden Blaž Dolenc. Tudi moja študijska naloga je bila, da pripeljem v ekipo najmanj tri nove igralce. Seveda je to bistvena režijska naloga, saj verjamem, da me pripravila za vstop v profesionalni svet slovenskega gledališča. Da sama poskusim delati z »zunanjimi«, saj sem do sedaj delala samo z igralci iz mojega letnika, torej Dorotejo Nadrah, ki ste jo gotovo videli v filmu *Razredni sovražnik*, Timonom Šturbejem, ki trenutno igra v predstavi *Kinderland*, Rokom Prašnikarjem, ki je igral naslovno vlogo v ljubkem italijanskem filmu *Zoran, moj nečak idiot*, in Tamaro Avguštin, ki pa je prejšnji semester zaključila s krasnim igralskim izzivom v magistrski predstavi *Zločin*

in kazen (režirala je Mirjana Medojević), kjer je odigala kar sedem ženskih likov. Prav vsak od njih je krasen igralec, štiri leta z njimi so bila neprecenljiva. Mi je kar malo žal, da bo tega kmalu konec in upam na snidenja v nadaljnjih projektih.

Ampak je pritisk, kajne?

Ne doživljam pritiska, ker je to moja diplomska predstava, temveč ker gre za *Gogo*, za veliko vprašanje režijskega koncepta – kako *Gogo* postavljati danes. Doživela je namreč že mnogo uprizoritev, med katerimi je nedvomno najbolj slavna Freyeva. To sem gledala že v gimnazijskih letih in postavlja visoke standarde, ampak se trudim, da ne bi bila obremenjena. Želim si namreč najti svoj lasten režijski izraz, tudi dolgoročno. Pri *Gogi* dandanes ne gre drugače kot izrazito avtorsko.

Kaj hočeš izraziti ali raziskovati skozi *Dogodek*?

Razkazovanje trpljenja, perversija v tem: užitek in naslada, cirkusantska plat »normalnih«¹ ljudi, ki pa so na nek način bolj deformirani in popačeni kot denimo nekdo z grbo ali duševno boleznijo. Zagledanost samega vase. Galimberti pride preko Freudovega oceanskega občutka do tega, da je problem družbe, da posameznik ni več del družbe, temveč definira sebe kot celoto. Vsak hoče svojih petnajst minut slave. Grum je v neki črtici zapisal: »Venomer je kdo užaljen, vsak čas zapade kdo v molk, samo da ga ogovarjamo in se pečamo z njim.« To, da je posameznik celota, se mi zdi groteskno. Obenem pa vsi pričakujemo spremembe, ki se jih bojimo.

Einstein je dejal, da je norost v ponavljanju ene in iste stvari v pričakovanju drugačnega izida, ki ga pa repeticijska zaradi lastne narave ne omogoča. Repeticijsko lahko prekinemo tisti, ki jo izvaja. Če se vrnem na vprašanje: to, da ponizujemo druge, da bi se počutili vsaj malo bolje, vendar pa nas to ne premakne naprej, ostanemo na isti točki. Gogovci iz stvari, ki so majhne, neznatne stvari naredijo megalomanske, tektonske.

Za sprejemno nalogo si delala Smoletovo *Antigono*. Sicer je to štiri leta nazaj, vseeno pa mi povej – zakaj si jo izbrala, od kod je prišla potreba po tem besedilu?

(smeh) Skoraj neverjetno se zdi – za sprejemno nalogo sem hotela delati prav

Dogodek. Na naši gimnaziji so vladale obsedenosti z določenimi besedili: *Dogodek*, Cankarjevi *Hlapci*, Ibsenovi *Strahovi*, Strindbergova *Gospodična Julija* in tudi Smoletova *Antigona*. Klasike sicer, vendar pa smo jih v razredu pri Marjanu Štrancarju, ki nas je učil dramaturgijo, prebirali kar cele, od vrstice do vrstice. Vendar sem se kasneje odločila za *Antigono*. Besedilo mi je bilo kot naivni gimnazijki vseh predvsem zaradi Smoletova poetičnega jezika, obenem pa je tudi fascinantna predelava Sofoklejeve *Antigone*. Veliko narodov ima svojo *Antigono*, le spomnimo se Anouilhove verzije, Brechtove, Cocteaujeve, obstaja tudi *Antigona* italijansko-kanadskega avtorja Antonia D'Alfonsa. Skratka, predelav je ogromno. Smoletova *Antigona* pa se mi je zdela zanimiva, ker je glavna upornica odsoten lik, kar se mi zdi krasna oznaka za odsotnost slovenskega uporništva. Ampak nam Smole ponudi lik Paža, neko upanje torej vendarle obstaja, čeprav je majhno. Že takrat sem hotela delati slovensko dramatik. Slovenska dramatika mi je fascinantna že zato, ker je slovenska, ker je naša, ker je direktno povezana z nami, ki tu živimo. Saj ne rečem, tudi v Shakespearu in Ibsenu in Čehovu se skrivajo zanimive tematike, ki imajo veliko zveze z nami, z mano. Ampak Slovenci lahko najbolje postavijo ogleddalo Slovincem.

Štiri leta so mimo, odkar si bila sprejeta na Akademijo. Konec je že skoraj pred vrati. Kako bi opisala svoje obdobje tukaj?

Krasno, fantastično, megalomansko, pretresljivo, emocionalno, skrajno, evforično, avtoritativno, odgovorno, na-porno, kreativno, poučno, kaotično, omanmo, depresivno, vzhičeno, poetično, ljubeče, ognjeno, mojstrsko, rahločutno, pogumno, kolektivno, borbeno, svobodno, sijajno, empatično, reprezentativno, zabavno, hedonistično, pijano. (smeh)

(smeh) Vse obenem torej!

Tako, ja. (smeh)

Mojca, od kod črpaš inspiracijo za predstave? Recimo zdaj za *Gogo*.

Prvo referenco mi je predlagal moj mentor, Jernej Lorenci, ko sem mu povedala, da me v *Gogi* zanima repeticijska. Predlagal je poljski animirani video *Tango*, ki mi je dal zelo jasne in logične smernice. Najbolj so mi ljube filmske in televizijske reference, pri *Gogi* smo uporabili genialen film Larsa von Triera

ja, *Dogville*. Ta je *Gogi* zelo podoben, bistvena razlika je pravzaprav le v koncu. Potem moram omeniti še televizijsko serijo *Twin Peaks* Davida Lyncha. Gre za svojstven svet, v katerega prideš in te vanj poseša, o pravih in načinu funkcioniranja pa se ne sprašuješ. Moja dolgoletna, izvrstna kostumografa, stalna sodelavka Tina Bonča je prinesla video Marka Rydena, ki nam bil zelo v pomoč pri ustvarjanju vizualne podobe. Njegov video *Memory Lane*, kjer nam odpre svet groteskni sejemskih figurin, ki nedvomno spominjajo na Gogovce. Iz videa je zazijal tudi roza barvni spekter, za katerega bi si želela, da bi bil v predstavi. Seveda je trenutno še stvar debate z našo scenografko Evo Ferlan, ki prvič dela v gledališču, sicer je filmska scenografka. Vendar se mi zdi pomembno, da je najprej filmska in ne gledališka, saj se mi zdi, da ima *Goga* filmsko atmosfero, čeprav so vsi, z Grumom vred, pisali, da je izrazito odrsko delo. K mistični atmosferi v predstavi bo prispeval mojster luči Rado Jaušavec in krasen skladatelj Luka Ipavec s svojo glasbo. Bilo bi zanimivo videti *Gogo* na velikem platnu. A če se vrnem nazaj k referencam, moram povedati, da so prinesli ogromno referenc tudi igralci, seveda predvsem za svoje like – film *Cabaret Balkan*, *The Elephant Man*, *Festen*, *Elle*, filmi Roya Andersona, *The Aviator*, *Lars and the Real Girl*, *Cast Away*. Vendar se niso posluževali zgolj filmskih referenc, prinesli so slikovno gradivo, fotografsko gradivo, pravljice, glasbo, itn. Nabrali so ogromno stvari. Logične in samoumevne reference so seveda Grumove drame in črtice, *Tju*, drama *Upornik*, *Zločin v predmestju*, *Kaznjenci* itn. Očitni pa so seveda tudi Ibsenovi *Strahovi*, ki so vpisani v samo dramo.

Nekje sem prebrala, da po *Gogi* obstaja le še molk. A če smo malo manj mistični, kaj pa zate obstaja po *Gogi*? Kakšni so načrti? Kaj bi rada delala? Po *Gogi* bom vzela leto absolventa, ker potrebujem odmor od Akademije. Rabim kritično distanco do sebe, do sveta in do gledališča. Zanimalo bi me inscenirati filmski scenarij na odru. Ta tema, kje so razlike in kje vzporednice med gledališčem in filmom, je vprašanje, ki se mi zadnje čase plete po glavi. Letos imajo filmsko sezono v Slovenskem mladinskem gledališču, kjer bo tudi premiera *Goge*. Na začetku gimnazije sem hrepenela po filmski režiji. (*smeh*) Tako da ni čudno, da se mi zdaj pojavlja to vprašanje. Zadnje čase se mi v glavi vrtijo multimedijske predstave, ampak to bo – upam – prišlo na vrsto med absolventom.

Kaj želiš sporočiti prihodnjim mladim režiserjem?

Ako još nisi na Akademiji – baš dobro razmisli, dali se ti to stvarno sviđa! Ako si več na Akademiji – jok, brate, plivaj i nemoj plakati. Imamo već more, ne trebaju nam tvoje suze.

Vprašanja je postavljala dramaturginja predstave Anja Krušnik Cirnski.



A still life photograph with a dark, moody atmosphere. In the center, a wine glass filled with red wine stands on a light-colored, textured surface. To the left, a plate holds a sandwich with lettuce and tomato, and a small red candle is visible. A red cloth is draped in the upper left corner. The background is dark, and the overall lighting is soft and focused on the central elements.

ZADNJA VEČERJA

Zadnja večerja

Apostoli

1. Jernej: Ana Penca
2. Jakob: Timotej Novaković
3. Andrej: Gregor Podričnik
4. Judež: Maša Pelko
5. Peter: Lovro Zafred
6. Janez: Lucija Harum
8. Tomaž: Lina Akif
9. Jakob starejši: Anuša Kodelja
10. Filip: Borut Doljšak
11. Matej: Beti Strgar
12. Tadej: Blaž Popovski
13. Simon: Matic Valič

Koncept in izdelava kostumov

Lina Akif, Borut Doljšak, Lucija Harum, Timotej Novaković, Ana Penca, Maša Pelko, Gregor Podričnik, Blaž Popovski, Rosana Knave, Anuša Kodelja, Tina Kolenik, Janja Korun, Iris Kovačič, Beti Strgar, Matic Valič, Lovro Zafred.

Postavitev prostora

Nastja Mihelj in Nina Čehovin

Fotografija in oblikovanje svetlobe

Dejan Ulaga

Oblikovanje svetlobe

Miha Likar

Tehnika

digitalni print na platno

Dimenzije

110 x 170 cm

Interpretacijo freske Zadnja večerja so študenti in študentke drugega letnika Dramske igre in Gledališke režije realizirali v poletnem semestru v okviru vaj in delavnic pri predmetu Kostumografija. Namen projekta je bil oblikovati in izdelati izvirne kostume (toge) apostolov, ki se nadaljujejo in povežejo v prt, pri čemer smo uporabili 69 kosov rabljenih oblačil.

Mentorici

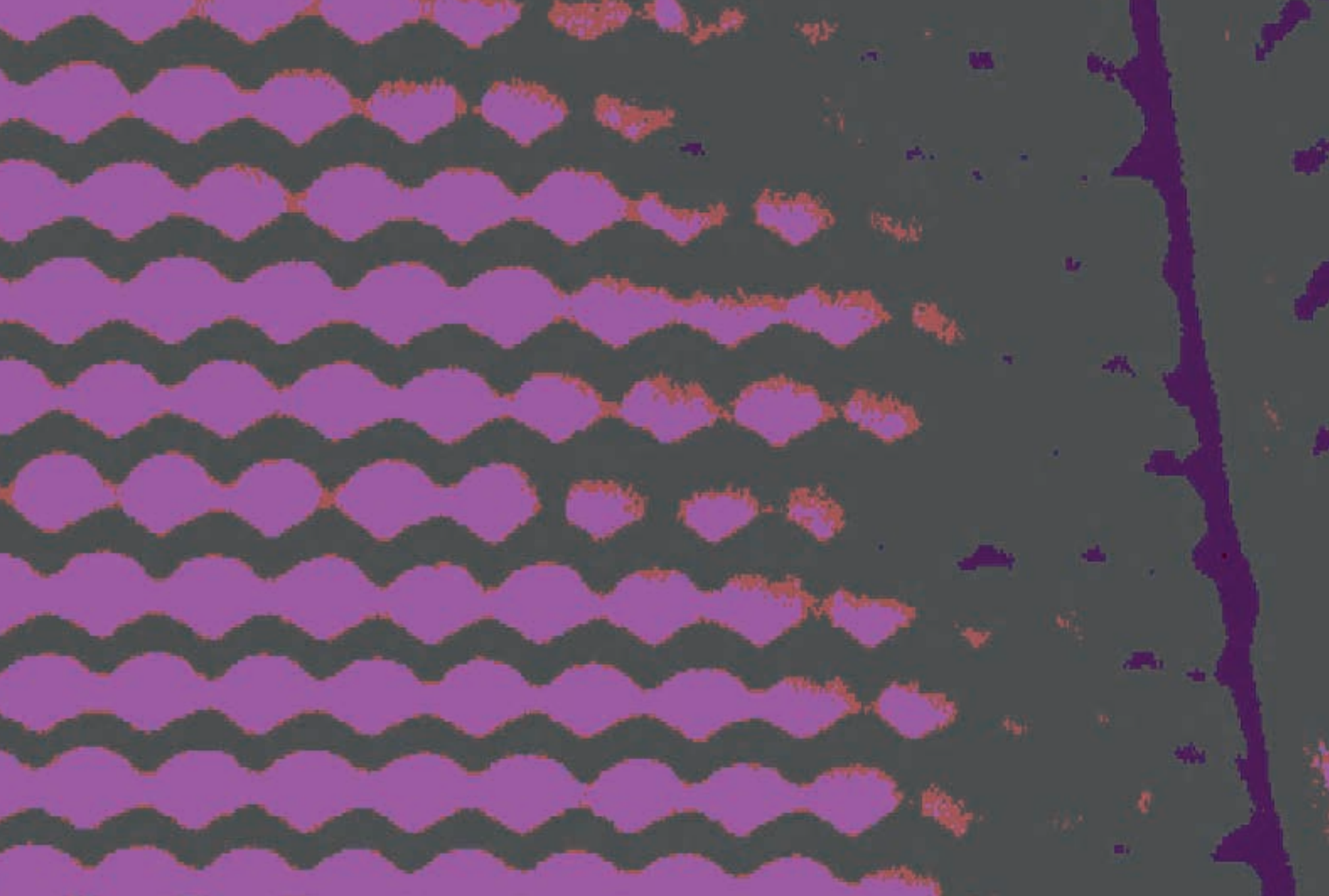
red. prof. Janja Korun in asist. mag. Tina Kolenik

Umetnina v vrednosti 17.000.000,00 evrov je v lasti Muzeja za sodobno gledališko in filmsko prakso na AGRFT.



Foto: Dejan Ulaga, Zadnja večerja, 2017

Na fotografiji: Ana Penca, Timotej Novaković, Gregor Podričnik, Maša Pelko, Lovro Zafred, Lucija Harum, Lina Akif, Anuša Kodelja, Borut Doljšak, Beti Strgar, Blaž Popovski, Matic Valič



IGOR SAMOBOR
INTERVJU



Foto: Peter Uhan, 2016

Leta 1982 ste prejeli akademijsko Prešernovo nagrado za vlogo pastorja Mandersa v Ibsenovih Strahovih. Se še spominjate, kako ste oblikovali to vlogo in kakšna je bila sporočilnost predstave v takratnem družbenem kontekstu?

Ojoj, sprašujete me o predstavi, ki je nastala pred 35 leti. Priznam, da na to vprašanje ne znam natančno odgovoriti. Kolikor se spomnim, sem imel največ dela z razumevanjem notranjosti uspešnega, vendar že ostarelega človeka, ki je osamljen in nesrečen. Tega takrat res nisem mogel razumeti, ker sem bil pač mlad in tudi sicer popolno nasprotje pastorja Mandersa. Nisem razumel, kaj pomeni vztrajati celo življenje v neizživeti ljubezni, biti v senci drugega moškega in kakšne posledice ima taka samozatajitev za vsa človekova dejanja. Kako bi to lahko takrat razumel? Bila je pa to vloga, skozi katero sem dokončno spoznal, kaj pomeni transformacija. Ne v smislu brkov in spreja za lase, pač pa v polju prave notranje transformacije. Kaj pomeni razmišljati z možgani druge osebe in čutiti skozi telo drugega človeka. Kaj je pomenila predstava v takratnem družbeno-političnem kontekstu? Hmmm. Predvsem nam je šlo za to, da sestavimo svet zadrtilih, propadajočih in osamljenih kreatur nekega izumrlega življenja, ki mladosti ne pusti zadihati in jo hočeš nočeš zaznamuje že ob rojstvu. Ne spomnim se, da bi akcentuirali tak ali drugačen politični angažma. Prepričan sem pa, da je naša predstava posredovala publiki naš mladostni odnos do sveta, naša razmišljanja, naše stališče in, če hočete, tudi naš upor.

Član SNG Drame ste postali leta 1981, ko je bil njen ravnatelj legendarni Polde Bibič. Ali sta bila družbeni status in kulturna odmevnost te naše osrednje gledališke institucije tedaj boljša ali slabša v primerjavi z aktualno situacijo?

Od takrat do danes se je marsikaj spremenilo. Prav v tistem obdobju je bil glavni fokus na Mladinskem gledališču. Predvsem zaradi politične angažiranosti in novih gledaliških prijemov, ki jih je prinesel prihod Ljubiše Ristića, pa tudi nekaterih izvrstnih predstav Pandurja, Tauferja, Jovanovića in Pipana. Drama je bila v senci teh predstav. Resnica pa je, da je takrat tudi v Drami nastalo veliko vrhunskih predstav, pomembnih prazvedb, ki pa so zaradi klime, ki je bila v veliki meri naklonjena »političnemu« gledališču, ostale slabše zapažene. Sledilo je Pipanovo obdobje, ko se je fokus obrnil k Drami, in trudimo se, da tam tudi ostane. V zadnjem obdobju nam je z nekaterimi predstavami uspelo dokazati, da je Drama še vedno sveža in drzna, da ni »stara častitljiva gospa«, kakršno

bi želeli nekateri, konzervativneje usmerjeni gledalci. V mednarodnem okolju smo v zadnjih nekaj letih zelo močno opozorili nase. To se mi zdi še najbolj pomembno. Gostujemo več kot kdajkoli prej. S pomembnih festivalov, kjer igramo pred nabito polnimi dvoranami, se vračamo z nagradami in novimi ponudbami. Drama postaja prepoznavna in zaželena. Če pa poskušam odgovoriti na vaše vprašanje, bi rekel, da sta družbeni status in odmevnost katerekoli gledališke institucije odvisna od razpoloženja in modne usmerjenosti tistih, ki razpoloženje v kulturi ustvarjajo. Zanesti se moram na svojo oceno, da nam v tem trenutku gre dobro.

Ustvarili in odigrali ste številne glavne vloge v gledališču, filmih in televizijskih serijah, in to vselej na najvišji kakovostni ravni. Kako se kot igralec spoprijemate s posebnostmi kreiranja vlog in nastopanja v teh različnih oblikah umetniške produkcije?

Okoli teh vprašanj, kakšne so razlike v igranju v gledališču, na filmu, radiu, se vrti veliko polemik. Veliko je tudi odgovorov, ki so po večini na meji banalnih receptov. Malo več ali malo manj grimasiranja, malo bolj ali malo manj na glas. Zase vem, da sem se zmeraj trudil razumeti razmerje med gledalcem ali poslušalcem in pripovedovalcem. (Igralci smo pripovedovalci zgodb.) Se pravi, predvsem moram vedeti, komu je to, kar pripovedujem, namenjeno. Gledalcu v parterju, ki ga lahko čutiš in z njim skupaj potuješ skozi zgodbo, kameri, ki je posrednik do nekoga, ki sedi v temnem kinu in žveči kokice ali pa doma na zofi pije pivo, mikrofonu, ki mora tistemu, ki posluša, pričarati tudi globino prostora, v katerem se nahajamo, čeprav se ta hip morda vozi z avtom ... Razlike so velike, vendar bi morala iskrenost in angažma biti ista. Razlike, v katerih se nahajajo sprejemniki, same narekujejo spremembe. Kar pa je najbolj zanimivo, razlike so minimalne ali pa ji sploh ni, če je misel prava in če je zavest, komu je misel namenjena, na pravem mestu.

Za svoje umetniško delo ste prejeli že tako rekoč vse najpomembnejše gledališke in filmske nagrade. Ali obstaja vloga, ki vam je še posebej prirasla k srcu? Katero še neodigrano vlogo bi si še posebej želeli skreirati?

Če bi začel naštevati najljubše vloge, se ne bi mogel hitro ustaviti. Priznam, da se v vsako vlogo zaljubim, torej bi vsem starim ljubeznim naredil krivico, če bi se odločil za zadnjo. Vsaka je odnesla del mene in vsaka mi je kaj dala. Vsako sem

branil in vsaka me je obdarovala. Neodigrane vloge pa čakam. Naj me najdejo. Ko sem bil mlajši, sem seveda hrepenel po tej ali oni vlogi in bil velikokrat razočaran, ker se želje niso uresničile. Zdaj sem, kar se tega tiče, mirnejši.

Kot ravnatelj SNG Drame ste vnesli v njeno delovanje mnoge spremembe, npr. nove programske platforme in družabne dogodke. Kakšna so bila vaša pričakovanja do teh novosti in kako ocenjujete odzive nanje?

Osnovna ideja je bila, da je gledališče javnosti namenjen prostor, ki ne bi smel odpirati vrat le v času trajanja predstave. Druga polovica misli pa je bila, da mora gledališče, če hoče delovati družbeno odgovorno, o temah, ki jih ponuja v razmislek, ponujati več kot samo predstavo. Ponuditi mora prostor za debato. Tematski pogovori, pogovori z ustvarjalci, klub – vse je namenjeno razširjenemu pogledu na naše osnovno poslanstvo in to je seveda gledališče. Drama Akustika je vrata naše hiše odprla tudi ob nedeljah in lahko povem, da je baročna gledališka dvorana imenitno okolje za intimne koncerte. Mlada Drama je sklop, ki je namenjen predvsem pedagoškemu delu z najmlajšimi, ki so naša bodoča publika. Vzgoja publike, ki je omenjana v vseh evropskih in tudi naših strateških dokumentih, je bila temeljno izhodišče oziroma osnova za razmisleke o širitvi programov. Krajša evalvacija pove, da so se naporu obrestovali. Publike je več, predvsem pa publike, ki predstavo lahko spremlja dejavno.

Kakšni spomini vas vežejo na pokojnega režiserja Tomaža Pandurja, s katerim ste soustvarjali Fausta, ki je bil vajin prvi in žal zadnji skupni projekt?

Lahko rečem, da sem srečen, ker sem poznal Tomaža. Da sem delal z njim. Da sva postala prijatelja. Srečala sva se, ko sem prevzel zdajšnjo funkcijo. Prej sva samo vedela drug za drugega in gojila medsebojno spoštovanje. Dolgi pogovori o Rihardu in Shakespearu, o Faustu in projektih, ki bi še nastali v Drami, o gledališču, o slikarstvu, o umetnosti nasploh, o času, v katerem živimo, o politiki so bili vselej zanimivi in razburljivi. Takrat se je zgodilo to, čemur rečemo prijateljstvo. Lahko povem, da Faust ni bil prva izbira. Veliko tekstov in vsebin sva premlevala. Vesel sem, da sva se na koncu tako odločila. Kljub zanj izrazito nenaklonjeni klimi je ohranjal mirnost in optimizem. Rad je imel igralce. Vse je nastajalo s soglasjem, v iskanju, čeprav je bila slika (bil je slikar in je neprekinjeno ustvarjal svojo sanjsko fresko) globoko v njem že izrisana. Mehkoba, nežnost, potrpežljivost, hkrati pa neizprosna natančnost pri delu so bile njegove

vrline. Faust postaja slovenski »izvozni artikel«. Vabil na festivale ima več, kot je terminsko organizacijskih možnosti. Videlo ga je že prek 30.000 ljudi po svetu in doma. Neskončno mi je žal, da Tomaž tega ne doživlja z nami.

Že tretje leto deluje Drama Laboratorij, ki v okviru cikla Čakajoč Supermana omogoča našim študentom, da pripravijo izvirne avtorske projekte in se preizkusijo v profesionalnem gledališču že med samim študijem. Kako ocenjujete rezultate tega projekta kot oblike sodelovanja med SNG Dramo in AGRFT?

Idej o sodelovanju je bilo še več. Bralne uprizoritve, redna študijska gostovanja, ne le režiserjev in dramaturgov, kot je to praksa že dolga leta, temveč tudi in predvsem gostovanja bodočih igralcev, sodelovanje filmskega oddelka pri snemanju predstav ... Iz najrazličnejših razlogov se nekateri projekti niso uresničili. Včasih zato, ker bi to pomenilo prevelike spremembe ustaljenih praks, včasih zaradi tega, ker prednosti tovrstnega sodelovanja niso bile prepoznane. Vsaj ne v popolnosti. Najbolj čvrst ostaja koncept Čakajoč Supermana. Nastale so nekatere res izvrstne produkcije. Najpomembnejše se mi zdi prepletanje generacij in strok, možnost, da študentje delujejo popolnoma samostojno. In to v okolju, ki bo čez kratek čas postalo tudi njihovo delovno okolje. Take prakse ne more nič nadomestiti. Ko sem opravil habilitacijo in se pripravljal na profesuro na AGRFT, sem veliko razmišljal o tem, kako študentom omogočiti čim več prakse, seveda ne na škodo teoretičnega dela študija. Mislim, da se drug od drugega lahko veliko naučimo. Vsaj jaz sem se od starejših kolegov marsikaj naučil. V vlogi ravnatelja skušam realizirati vsaj delček tistega, kar sem načrtoval za profesuro.

Kakšna se vam zdi kvaliteta naših gledaliških produkcij, ki jih sicer redno spremljate? Ali opazate kakšne pomembnejše razlike v primerjavi z obdobjem vašega študija na AGRFT?

Najprej razlika: v času mojega študija se nismo vsak semester trudili pripraviti predstave, ki bi bila zaključena celota. Produkcija je bila zmeraj del študijskega procesa, samo ena od bolje organiziranih vaj. Celota je bila rezervirana za diplomsko predstavo, ki naj bi bila skupek vsega, kar smo se naučili. Poudarek je bil na spoznavanju igralskih veščin – osebnih izpovedi in vsega, kar je s tem povezano, na odru nismo uporabljali v neposredni obliki. Svoj osebni izraz, iz-

poved, mnenje o svetu idr. smo izražali v t. i. B-programu, kjer smo nekateri, neodvisno od študijskega procesa, pripravljali avtorske projekte, drugi so sodelovali v Gleju pri eksperimentalnih predstavah, tretji so kot statisti ali igralci manjših vlog gostovali v gledališčih. Med trenutnimi produkcijami AGRFT je veliko avtorskih projektov, kar je na daljši rok lahko frustrirajoče. Pogosto vidimo dovršene predstave, nekatere se mi zdijo pravi dosežki, vendar se zgodi, da na račun izrazito režijskega pristopa ne morem prepoznati igralskih kapacitet, ker so igralci pač potopljani v avtorsko izpoved režiserja. Da pa ne bo kakšne pomote: mlade režiserje imam rad, komaj čakam, da spoznam nov talent, novo smer, misel, stališče! Govorim le o tem, da mora tudi mlad igralec dobiti dovolj priložnosti za razvoj.

Kako vidite prihodnost zdajšnjih mladih igralcev in režiserjev?

Prihodnost vseh, starih in mladih ustvarjalcev, je na žalost odvisna od trenutnega, umetnosti nenaklonjenega časa. Nenehno zmanjševanje sredstev, nadaljevanje varčevalne politike, neurejenost delovne zakonodaje nas dela vse ranljive. V Drami se trudimo ustvariti normalno okolje za vse. Mnogi mladi režiserji so bili in še bodo dobrodošli in veliko mladih igralcev je že dobilo prvo priložnost. Kljub »krizi« ali prav v želji po preseganju. Mislim, da vsa gledališča želijo početi podobno, zavedajoč se, kaj pomeni, če te doleti prekinitev na začetku poti. Ne dvomim, da nas je kar nekaj, ki želimo prihodnjim rodovom omogočiti človeka vredno življenje v umetnosti – od umetnosti...

Vprašanja sta sestavila Tina Kolenik in Lev Mastnak Trobentar.





ŽE UPRIZORJENO

Študijsko leto 2016/17



Produkcija magistrskega programa Gledališka režija

F. M. Dostojevski: Zločin in kazen

Tunel LGL, Krekov trg 2

Generalka: 26. februar 2017 ob 19.30,
premiera: 27. februar 2017 ob 19.30,
prva ponovitev: 28. februar 2017 ob 19.30

Prevod: ustvarjalna ekipa

Adaptacija in dramatisacija romana
Mirjana Medojević

Režija
Mirjana Medojević

Kostumografija
Tijana Todorović

Oblikovanje svetlobe
Mirjana Medojević

Avtor glasbe
Samo Kutin

Igrajo
Tamara Avguštin
Nejc Cijan Garlatti k. g.
Janez Škof k. g.

Mentorja
Gledališka režija
izr. prof. mag. Tomislav Janežič
Jezik in govor
izr. prof. mag. Alida Bevk

Mirjana Medojević

Še vedno v procesu ...

Noben igralec ne sme biti večji od igre. (Rollerball)

Nekaj dni nazaj sem pri Epsteinu prebrala precej zanimiv odlomek, za katerega se mi zdi, da popolnoma ustreza tej priložnosti ... Nisem prepričana, zakaj. ... *Ruščina je jezik tipanja in s tem pravzaprav lahko izraža svojo moč, v primerjavi z evropskimi jeziki, za katere lahko rečemo, da so močnejši zaznamovalci. Ruščina s svojimi dolgimi, očitno podaljšanimi besedami odpira predvsem dolžino stvari in čutno prebujenost ter dejanskost samega dotika. Je jezik tipanja, privijanja, božanja ...*

Nekaj časa je minilo od trenutka, ko sem se odločila, da se bom ukvarjala s tem romanom, do srečanja z igralci na prvi vaji. Natančneje: minilo je eno leto in dva meseca. V tem času sem iskala načine, kako se romana lotiti na nek svoj način, se izgubljal v različnih konceptih, zbirala referenčni material, brala številne študije o Dostojevskem, delala dramatisacijo, se pogovarjala s svojim profesorjem ... Skratka, pripravljala sem se na igralce. In potem, ko sem tako pripravljena prišla na prvo vajo, sem se zavedla lastne butastosti. Ker človek, ki stoji pred tabo, ki diha in diši, ki govori in se giba na osebni način, človek, ki te gleda, se takoj vzpostavi kot bolj privlačen od vsake študije in priprave. Tisti človek, ki te gleda. Veliko stvari si lahko predstavljaš, na veliko stvari se pripraviš, ampak težko si predstavljaš žive oči, ki te gledajo in nekaj počnejo s tabo. V tisto bitje, ki bo stalo pred gledalcem, bo treba naseliti meso tega romana. V tistem prostoru, tunelu, pa bo treba naseliti hrbtenico zgodbe. Se pravi: igralci, glasbenik in prostor, pa roman seveda – brez njega se sploh ne bi srečali.

Iz tistega romana smo začeli, nadaljevali nekaj časa, prišli do nekje ... Še vedno nismo končali, predvsem zato, ker se je roman začel igrati z nami. Pravzaprav ne roman, ampak pripovedovalec, ta anonimus, ki ga Dostojevski uporablja za marsikaj ... Ta oseba nas je čisto zapeljala. Mene, pa igralce tudi, se mi zdi. Precej inteligentna oseba (ali osebe), polna čustev, neke nadčloveške empatije in ljubezni do človeka ... skratka: precej (pre)živa oseba. Tako (pre)živa, da sploh ni oseba. Ni lik. Tako močna in pogumna podoba, da se včasih vrže v ogenj strasti, ampak ne zgori, vrne se

k svojemu bralcu, in to v trenutku, ko ta že misli, da je pripovedovalec pozabil nanj. In ga pelje naprej. Pa ne za roko, prej kot nekakšen stroj, ki se naseli v želodec in ga vleče po tisti nevarni poti naprej.

Igra pripovedovalca tega romana je podobna igri, o kateri govori, ko pravi, da se eden izmed njegovih glasov pogovarja z drugim in ga izziva, naj se igrata večje in sveče. Veščo privlači svetloba sveče in prav zaradi te zapeljive luči se vrti okrog nje ... kroži v vse manjših in manjših krogih ... krila ji že smrdijo, ampak je tako zaslepljena, da ne čuti, kaj se bo kmalu zgodilo z njo. Pozabila je pač, da je sveča živ ogenj. In da zažiga. Po tej zgodbi o kurjenju večje se eden izmed glasov, ki si jih izposoja pripovedovalec Dostojevskega, smeje. Seveda.

Pisatelj v svojem pripovedovalcu združi dvopolnost. Združi dva principa. Kot ju je združil pri samem sebi. In nam pove zgodbo o bolečini, solzah, poskusu nekega mladeniča, da ubije svojo vest ... in mu istočasno odpre možnost za prerojenje (vstajenje). Odpre mu jo skozi animo, ki ga prime in se mu brezpogojno preda, ker čuti (anima pač nič ne ve), da ga samo ona in njena ljubezen lahko izvlečeta iz mamljivega tunela napačnih dejanj, ki ga ves čas odmikajo od njegovih resničnih potreb. Od tistega, kar bi si želel početi s tem svojim precej zadušljivim življenjem.

Na podlagi polfonije, ki leži v srcu te zgodbe (kar čudovito odpre M. Bahtin), se je rodila ideja, da v predstavo ne bi bilo vpletenih dosti ljudi. Igralka, dva igralca in glasbenik peljejo gledalce na pot razgrinjanja različnih človeških platí; večglasja v romanu se mu odpirajo skozi Raskolnikova, Sonjo, Marmeladova, Porfirija, Svidrigajlova, Dunjo, Aljono, Razumihina, Lužina, Pulherijo ter kuharico.

V tem procesu odpiranja smo še vedno ... in vaje nadaljujemo ... ker nam ta roman ne da miru ... Precej vznemirljiv je.

Vabljeni na predstavo!

Produkcija magistrskega programa Dramska igra, smer Igra z lutko

Skica za srce

*AGRFT, Mala gledališka predavalnica,
Nazorjeva 3*

Premiera: 10. marec 2017 ob 20.00,
prva ponovitev: 11. marec 2017 ob 17.00,
druga ponovitev: 11. marec 2017 ob 20.00,
tretja ponovitev: 12. marec 2017 ob 17.00,
četrta ponovitev: 12. marec 2017 ob 20.00

Igra
Matic Lukšič

Dramaturgija
Eva Jagodic

Likovna zasnova in izdelava lutk
Likovni atelje Maco

Kostumografija
Yaghodic Lukshich Couture

Scenografija
Norm Harvić

Oblikovanje svetlobe
Tin Grabnar

Glasba
The Macos

Mentorica
Igra z lutko
doc. mag. Martina Mavrič Lazar

...

Če ti srce na pladnju dam,
A ga boš pustila tam?
Če ti srce pustim na tleh,
Ga boš pometla pod preprogo, kot pometeš smeh?

Bumbumbumbum
Bumbum
Tikatakati
Bumbumbumbum
Bumbum

Če ti srce dam iz žalosti,
A mi boš brisala solze iz praznih oči?
Če ti srce na pladnju dam,
A ga boš pustila tam?

Bumbumbumbum
Bumbum
Tikatakati
Bumbumbumbum
Bumbum

Pridi in vzemi moje votlo srce,
Trenutki izgubljeni kličejo tvoje ime!
Pridi in vzemi moje votlo srce,
Trenutki izgubljeni kličejo te!

Bumbumbumbum
Bumbum
Tikatakati
Bumbumbumbum
Bumbum

...

The background features a stylized illustration of a vintage radio receiver on the left, with a large speaker grille composed of horizontal lines. To the right of the radio is a circular clock face with numbers 7, 8, and 9 visible. The entire scene is set against a light blue background with faint, stylized clouds.

RADIO

Radijska igra in Radijska režija





Foto: Željko Stevanić/IFP, Iz serije fotografij za javni radijski dogodek Literarni večer mlade umetniške besede v Cankarjevem domu, 2017

Na fotografiji: Doroteja Nadrah, Timon Šturbej, Tamara Avguštin, Rok Prašnikar

Radio je za večino študentov, tako kaže praksa, pogosto še eden od predmetov in študijskih obveznosti, ki jim pač pride na pot v četrtem letniku. Ker gre za generacijo, ki ne posluša radia in v večini ni odraščala z zvočnimi pravljičami, upam pa, da vsaj z zvokom glasu svojih staršev, je to tudi nekako razumljivo stališče. Ker pa je zvok nadvse pomemben za človekov celostni razvoj, namreč prav s sluhom razvijamo abstraktno mišljenje in krepimo svojo čustveno inteligenco, sem si zadal nalogo, da vendarle navdušim koga tudi za ta, svojevrsten in očarljiv medij, ki si skozi umetniško radiofonijo deli skrajni rob uprizoritvene umetnosti. Domišljam si, da mi je v treh študijskih letih to pri kakšnem študentu tudi uspelo. Čeravno se morda tega (še) ne zaveda. Sem pa prepričan, da bo, enkrat v življenju, prišel do tega, kako nezanemarljiva in dragocena so bila naša zvočna družjenja. To so namreč posebne usedline, ki nas vzajemno bogatijo. Čeprav se jih večkrat zavedamo z zamikom in bolj na čustveni kot miselni ravni.

Sicer pa je produkcija VII. in iztekajočega VIII. semestra študijskega leta 2016/2017 pri predmetih Radijska igra in Radijska režija, kronološko jo podrobno predstavljamo v nadaljevanju, ohranila svoj obseg in dinamiko prejšnjih let, čeravno je bil letnik nenavadno majhen, kar je pomenilo tudi prilagojeno obliko študijskega dela. Z rednim programom predmetov, v katerih se študenti GLR in DI podrobno spoznajo z zgodovino medija, predvsem pa v praksi odkrivajo režijske in izvedbene specifične umetniške radiofonije, smo obogatili tudi tokratno generacijo. V izrednih produkcijah pa smo prvič izvedli Literarni večer mlade umetniške besede izven Akademije, in sicer v Literarnem klubu Lili Novy Cankarjevega doma. Prvič pa smo tudi sodelovali s premetom Umetniška beseda in red. prof. Sašo Pavček, ki je prihajajočo generacijo v juniju lanskega leta nekako organsko vpeljala v svet umetniške radiofonije, ko smo v celoti posneli zaključno produkcijo omenjenega predmeta. To nam je omogočilo uvid v glasove študentov, študentom samim pa prvi stik

z radiem še pred začetkom novega študijskega leta. Vsekakor gre za primer dobre prakse, ki jo velja ohraniti in poglobiti. Zlasti v načrtnih predpripravah, ki so vedno dragocene in jamstvo za stabilno delo v tekočem študijskem letu. Tudi sicer se mi medpredmetni način delovanja zdi nadvse koristen, predvsem pa pomemben za celostni pristop k študijski materiji in izkušnji študenta. Bi si pa želel več tovrstnega sodelovanja in da bi se postopoma tudi sistemsko uredilo.

Navdušen sem, ko v dialogu s kakšnim študentom ugotavljam, kako generacije zorijo in so bogatejše za izkušnje svojih predhodnic. Kako bistveno prej pridejo do nekih ključnih, tako življenjskih kot povsem praktičnih ugotovitev. To me vendarle navdaja z optimizmom, da razvoj človeštva le ne stagnira. In da gre naprej. In kot kaže na bolje. Tudi s pomočjo odprtih in zvedavih študentskih ušes.

asist. Klemen Markovčič

Izredna produkcija – zvočno snemanje produkcije Umetniške besede študentov DI

UL AGRFT in Radio Slovenija

Snemanje: 22. junij 2016 pri predmetih
Radijska igra, Radijska režija in Umetniška
beseda UL AGRFT

Prvo, poskusno snemanje študentov DI kot zvoč-
na kontrola govora in interpretacije pri uradni,
letni produkciji predmeta Umetniška beseda.

Mentorica
red. prof. Saša Pavček

Realizacija
asist. Klemen Markovčič

Ton in montaža
Nejc Zupančič

Interpretacija – študenti DI

Tamara Avguštin

Ljudska Srečna nevesta

Ivan Cankar Edina beseda

Kajetan Kovič Begunka

*France Prešeren Gazele – Pesem moja je
posoda tvojega imena*

Doroteja Nadrah

Ljudska Brat in sestra se najdeta

Ivan Cankar Gospa Judit – predgovor

Edvard Kocbek Na vratih zvečer

Rok Prašnikar

Ljudska Kaznovana nezvestoba

Ivan Cankar Človek

Edvard Kocbek Nekaj o jeziku

*France Prešeren Soneti nesreče – Komur je
sreče dar bila klofuta*

Timon Šturbej

Ljudska Samec si želi ljubezni

Ivan Cankar Sraka in lastovice

Kajetan Kovič Mon Père

*France Prešeren Gazele št. 3 – Žalostna komu
neznana je resnica, da jo ljubim*

Traja

30'18"

Posneto v studiih Radia Slovenija

Izredna produkcija – v sklopu dogodkov Tedna UL

Ivan Cankar: Človek

UL AGRFT in Radio Slovenija

Montaža: 6. december 2016 pri predmetih Radijska igra in Radijska režija UL AGRFT

Premiera: 7. december 2016 ob 12.05 v posebnem terminu na 3. programu Radia Slovenija – ARS

Ob Cankarjevi 140. letnici je nastal zvočni kolaž štirih črtic – Človek, Edine besede, Gospa Judit – predgovor in Sraka in lastovice –, ki v osišče postavlja temeljne pojme avtorjevih razmišljanj, kot so človek, družba ali narod in jih prevprašuje skozi današnji čas, pa tudi interpretacijo najmlajše generacije dramskih ustvarjalcev.

Idejna zasnova in režija
asist. Klemen Markovčič

Umetniška beseda
red. prof. Saša Pavček

Ton in montaža
Nejc Zupančič

Glasbena oprema
Darja Hlavka Godina

Interpretacija – študenti DI
Tamara Avguštin, Doroteja Nadrah,
Rok Prašnikar in Timon Šturbej

Traja
14'22"

Posneto v studiih Radia Slovenija

Izredna produkcija – Cikel študijskih radijskih produkcij UL AGRFT

UL AGRFT in Radio Slovenija

Premierna predvajanja: srede, 7., 14., 21. in 28. december 2016, ob 13.05 na 3. programu Radia Slovenija – ARS

Drugi pregledni cikel študentske radijske produkcije v radijskem etru. Predstavljena produkcija generacije študentov GLR in DI, ki je v študijskem letu 2015/2016 obiskovala 4. letnik.

Idejna zasnova, avtorstvo in redakcija cikla
asist. Klemen Markovčič

Sreda, 7. december 2016 Milan Jesih: *Triko*
Režija: Nina Ramšak

Sreda, 14. december 2016 1001 noč: *Zgodba o beduinu in njegovi zvesti ženi*
Režija: Nina Ramšak

Sreda, 21. december 2016 Oliver Sacks: *Mož, ki je imel ženo za klobuk*
Režija: Sara Lucu

Sreda, 28. december 2016 Raymond Queneau: *Vaje v slogu*
Režija: Sara Lucu

Produkcija VII. semestra GLR in DI

Cikel radijskih oddaj Literarni nočno

UL AGRFT in Radio Slovenija

Snemanje: december 2016 in januar 2017 pri predmetih Radijska igra in Radijska režija UL AGRFT

Premierno predvajanje: četrtek, 9., 16., 23. in 30. marec 2017, ob 23.05 na 1. programu Radia Slovenija – PRVI in ob 23.50 na 3. programu Radia Slovenija – ARS

Tudi v študijskem letu 2016/2017 se nadaljuje zgledno sodelovanje z Uredništvom za kulturo 3. programa Radia Slovenija – ARS. Študenti DI in študentka GLR so pripravili štiri oddaje Literarni nočno za študentski cikel pod skupnim naslovom *Mlada umetniška beseda* in interpretirali sodobno slovensko prozo.

Redakcija oddaj in izbor besedil
Matej Juh

Režija
asist. Klemen Markovčič

Ton in montaža
Nejc Zupančič

Glasbena oprema
Nina Kodrič

Študentka GLR
Mojca Madon

Mentorja
red. prof. Aleš Jan
asist. Klemen Markovčič

Četrtek, 9. marec 2017

Andrej Makuc: *Kolo*
Študent DI: Rok Prašnikar

Četrtek, 16. marec 2017

Franci Novak: *Nova pisma*
Študentka DI: Tamara Avguštin

Četrtek, 21. marec 2017

Anja Mugerli: *Rokavice*
Študentka DI: Doroteja Nadrah

Četrtek, 30. marec 2017

Zoran Knežević: *Vrsta*
Študent DI: Timon Šturbej

Posneto v studiih Radia Slovenija

Produkcija VII. semestra GLR in DI

Radijska igra

Nejc Gazvoda: Štirideset plus minus dve¹

*AGRFT, Mala gledališka predavalnica,
Nazorjeva 3*

Snemanje: 7. december 2016 pri predmetu Radijska igra in režija UL AGRFT

Vihravo ljubezensko razmerje med zrelo žensko in mladeničem skozi izrazito moško percepcijo dojemanja nekega odnosa.

Režija, priredba in izbor glasbe – študentka GLR
Mojca Madon

Ton in montaža
Nejc Zupančič

Igrajo – študenti DI
Nejc: Doroteja Nadrah
Andreja: Tamara Avguštin
On: Timon Šturbej
Bojč: Rok Prašnikar

Mentorja
red. prof. Aleš Jan
asist. Klemen Markovčič

Traja
18'47"

Posneto v studiih Radia Slovenija

¹ Zgodba iz knjige Nejca Gazvode Vevericam nič ne uide, Novo mesto: Goga, 2004.

Izredna produkcija – Literarni večer mlade umetniške besede

UL AGRFT in Radio Slovenija

Javni dogodek v Literarnem klubu Lili Novy
Cankarjevega doma in neposredni radijski
prenos na 3. programu Radia Slovenija – ARS:
3. april 2017 ob 19.30

Javni dogodek, ki je bil hkrati tudi neposredni
radijski prenos Literarnega večera mlade ume-
tniške besede, je po večerih bivanjske poezije in
evropske humorne kratke proze to pot v ospredje
postavil sodobno slovensko kratko prozo. Gene-
racijska identifikacija pri interpretaciji besedil je
nujna izkušnja mladega interpreta. Še posebej v
zvočnem mediju, ki nam skozi mikrofonsko šepeto
na uho, s tem pa najbolj intimno nagovarja naše
notranje svetove.

Avtor dogodka in režija
asist. Klemen Markovčič

Umetniška beseda
doc. Alojz Svete

Vodja pogovora
Tina Kozin

Redakcija in izbor besedil
Matej Juh

Ton
Nejc Zupančič

Tehnična asistenca
Martin Florjančič

Glasbena oprema
Nina Kodrič

Sogovorniki v pogovoru
Zoran Knežević, Anja Mugerli,
Franci Novak

Študenti DI
Tamara Avguštin, Doroteja Nadrah, Rok Prašnikar,
Timon Šturbej

Interpretirana besedila
Zoran Knežević: *Vrsta*; Anja Mugerli: *Rokavice*;
Franci Novak: *Nova pisma*

Produkcija VIII. semestra GLR in DI

Kratka radijska igra

Slavko Grum: Upornik

UL AGRFT in Radio Slovenija

Snemanje: 12. april 2017 pri predmetih
Radijska igra in Radijska režija UL AGRFT

V Grumovih črticah in dramah so najbolj učinkovite njegove psihoanalitično zasnovane in slogovno ubrane podobe ljudi, ki jim je življenje izmaličilo duševnost. Eden od njih je tudi junak enodejanke Upornik – zapiti slikar, ki za svojo nemoč dolži Boga.

Režija in priredba – študentka GLR
Mojca Madon

Ton in montaža
Nejc Zupančič

Igrajo – študenti DI
Pripovedovalka: Tamara Avguštin
Slikar: Rok Prašnikar
Študent, Vojak: Timon Šturbej
Služkinja: Doroteja Nadrah

Mentorja
red. prof. Aleš Jan
asist. Klemen Markovčič

Traja
Igra je še v postprodukciji

Posneto v studiih Radia Slovenija



Izbrane fotografije gledaliških produkcij
Vir: Simona Ješelnik/Arhiv CTF UL



SPOMINČICE

Foto: Željko Stevanić/IFP
Študijsko leto: 2016/17
zimski semester



Produkcija III. semestra DI, GLR in DSU, ODETS (Dramske adaptacije po delih Clifforda Odetsa: Zbudite se in vriskajte!, Zlati deček in Izgubljeni raj)

Režija: Maša Pelko

Na fotografiji: Anuša Kodelja, Gregor Podričnik



Produkcija III. semestra DI, GLR in DSU, ODETS (Dramske adaptacije po delih Clifforda Odetsa: Zbudite se in vriskajte!, Zlati deček in Izgubljeni raj)

Režija: Maša Pelko

Na fotografiji: Timotej Novaković, Borut Doljšak, Ana Penca, Blaž Popovski, Lovro Zafred, Beti Strgar, Lucija Harum, Matic Valič, Gregor Podričnik, Lina Akif



Produkcija V. semestra DI in GLR, Nikolaj Koljada: Murlin Murlo

Režija: Dorian Šilec Petek

Na fotografiji: Matej Zemljič



Produkcija V. semestra DI in GLR, Nikolaj Koljada: Murlin Murlo

Režija: Dorian Šilec Petek

Na fotografiji: Mario Dragojević, Živa Selan, Urša Kavčič



Produkcija V. semestra DI, GLR in DSU, Po Modri sobi Davida Harea: MODRA

Režija: Jan Krmelj

Na fotografiji: Lea Cok, Urban Kuntarič



Produkcija V. semestra DI, GLR in DSU, Po Modri sobi Davida Harea: MODRA

Režija: Jan Krmelj

Na fotografiji: Dominik Vodopivec, Eva Stražar



Produkcija VII. semestra DI, GLR in DSU, Seksualna perverzija (Po motivih Seksualne perverzije v Chicagu Davida Mameta)

Režija: Tin Grabnar

Na fotografiji: Tamara Avguštin, Timon Šturbej, Rok Prašnikar, Doroteja Nadrah



Produkcija VII. semestra DI, GLR in DSU, Seksualna perversija (Po motivih Seksualne perversije v Chicagu Davida Mameta)

Režija: Tin Grabnar

Na fotografiji: Rok Prašnikar, Timon Šturbej, Doroteja Nadrah, Tamara Avguštin



Produkcija magistrskega programa Umetniška beseda, So rdeči čveljčki dovolj za nostalgijo pa modrini neba?

Nastopajo: Maša Grošelj, Gregor Prah, Sara Gorše, Miranda Trnjanin

Na fotografiji: Miranda Trnjanin, Gregor Prah, Sara Gorše, Maša Grošelj



Produkcija magistrskega programa Umetniška beseda, So rdeči čevlji dovolj za nostalgijo pa modrini neba?

Nastopajo: Maša Grošelj, Gregor Prah, Sara Gorše, Miranda Trnjanin

Na fotografiji: Gregor Prah, Sara Gorše, Maša Grošelj



Produkcija magistrskega programa Gledališka režija, F. M. Dostojevski: Zločin in kazen

Režija: Mirijana Medojević

Na fotografiji: Samo Kutin, Nejc Cijan Garlatti



Produkcija magistrskega programa Gledališka režija, F. M. Dostojevski: Zločin in kazen

Režija: Mirijana Medojević

Na fotografiji: Nejc Cijan Garlatti, Janez Škof, Tamara Avguštin



Produkcija magistrskega programa Dramska igra, smer Igra z lutko: Skica za srce

Igra: Matic Lukšič

Na fotografiji: Matic Lukšič



Produkcija magistrskega programa Dramska igra, smer Igra z lutko: Skica za srce

Igra: Matic Lukšič

Na fotografiji: Matic Lukšič



Gledališki list AGRFT 2016/17
list Akademije za gledališče, radio, film in televizijo
Letnik IV, številka 2
Študijsko leto 2016/2017
ISSN: 2350-4722

Izdajatelj in založnik
UL AGRFT
Zanj: red. prof. Tomaž Gubenšek, dekan

Glavna urednica
asist. mag. Tina Kolenik

Pomočnica glavne urednice
Mija Špiler

Odgovorni urednik
red. prof. Tomaž Gubenšek

Producentka
Mija Špiler

Lektorica
asist. dr. Nina Žavbi Milojević

Ilustracija na naslovnici
Samira Kentrić

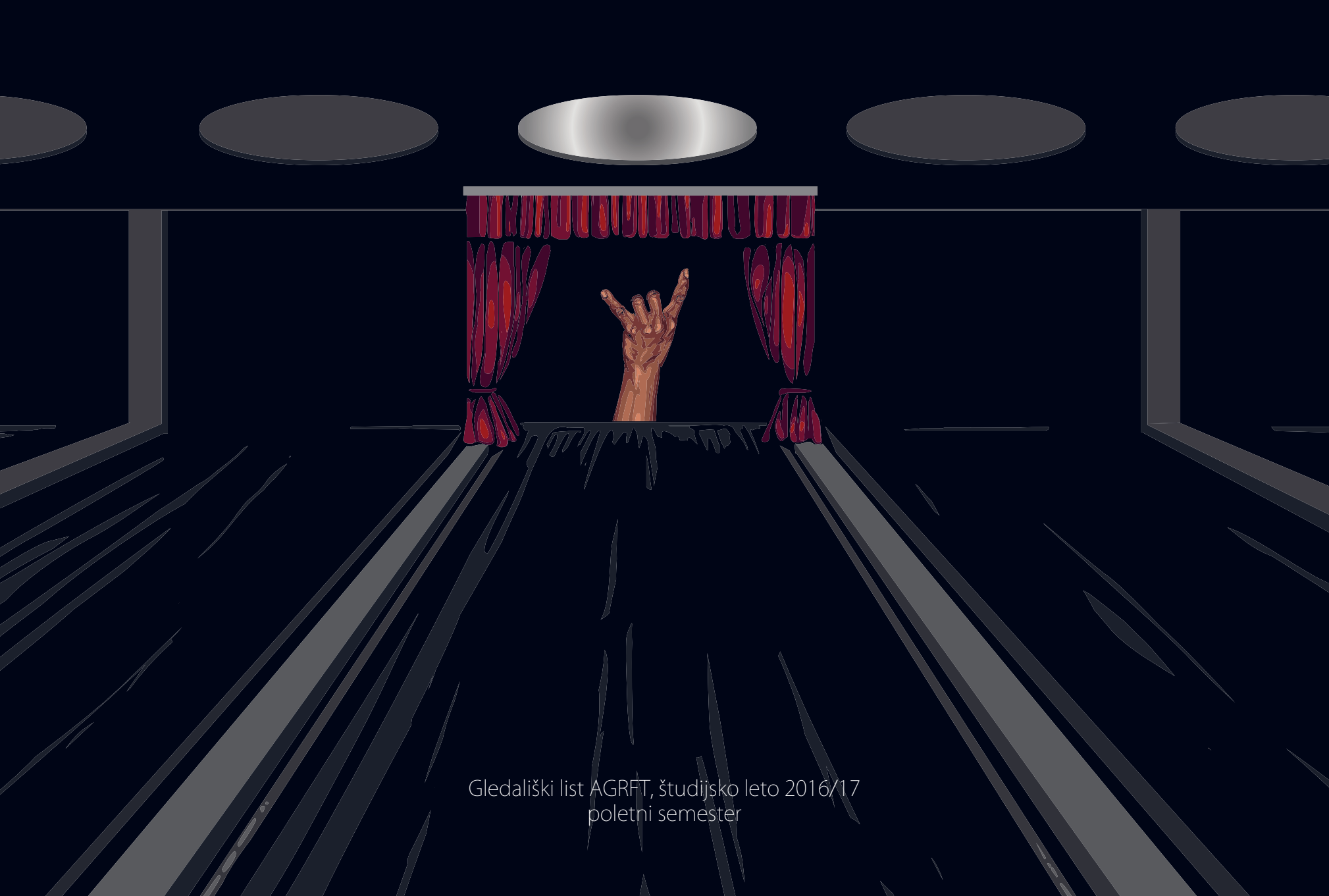
Oblikovanje
Samira Kentrić

Fotografije
Vir: Simona Ješelnik/Arhiv CTF UL AGRFT;
Foto: Željko Stevanić/IFP

Tisk
Kubelj d. o. o.
Tiskarna Univerze v Ljubljani

Ljubljana, maj 2017
400 izvodov
Vse pravice pridržane.





Gledališki list AGRFT, študijsko leto 2016/17
poletni semester